

Fonda Leeová

NEFRITOVÁ VÁLKA

Strhující příběh krve,
cti, rodiny a magie.
NPR

Host

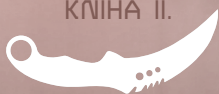
Přeložil Filip Drlik

Fonda Leeová

NEFRITOVÁ VÁLKA

SÁGA ZELENÝCH KOSTÍ
KNIHA II.

Brno 2024

Jade War

Copyright © 2019 by Fonda Lee

This edition published by arrangement

with Orbit, New York, New York, USA

All rights reserved

Cover picture from open sources

Maps by Tim Paul Illustration

Translation © Filip Drlík, 2024

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2083-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-2084-8 (ePUB)

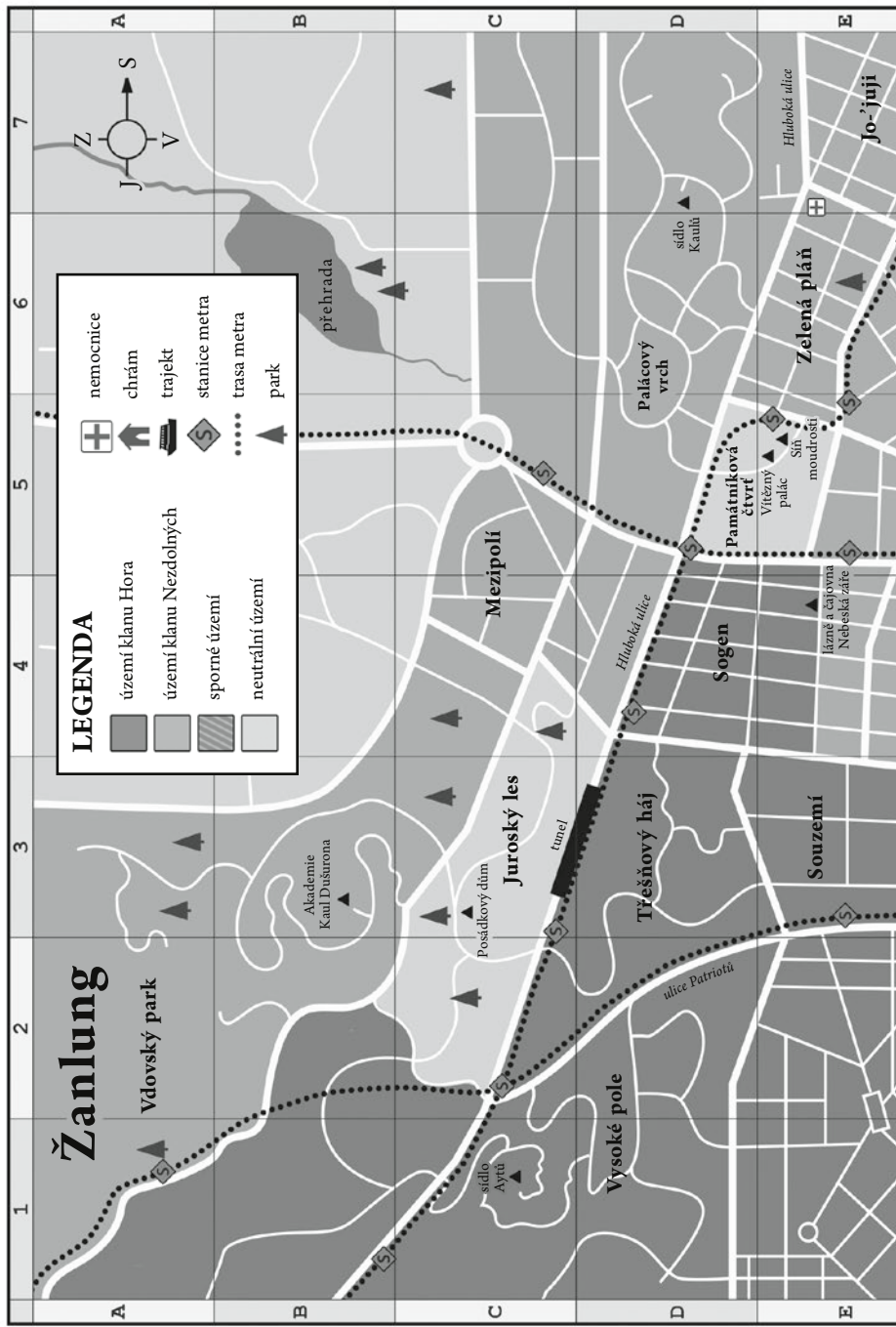
ISBN 978-80-275-2085-5 (MobiPocket)

Tato kniha je literární dílo. Jména, postavy, místa a události v ní obsažené jsou výtvozem autorčiny představivosti nebo jsou užité fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, živými či mrtvými, je čistě náhodná.

*Věnováno vyznavačům bojových umění,
se kterými cvičím a od nichž se učím.*

Přestože v době tisku byly podnity všechny snahy o ověření přesnosti této mapy, izemní jurisdice se mohou měnit. Turistům důrazně doporučujeme obrátit se pro aktuální informace na místní úřady.

Ostrov Kekon

klany Zelených kostí

včetně jejich spojenců
a nepřátel

Klan Nezdolných

KAUL HILOŠUDON, Pilíř

KAUL ŠAELINSAN, Počasnice

EMERY ANDEN, adoptivní člen rodiny, čerstvý absolvent

Akademie Kaul Dušurona

KAUL LANŠINWAN, bývalý Pilíř klanu, starší bratr Hila a Šae;
zesnulý

KAUL SENINGTUN, Pochodeň Kekonu, patriarcha rodiny;
zesnulý

KAUL DUŠURON, Kaul Senův syn, otec Lana, Hila a Šae;
zesnulý

KAUL WAN RIAMASAN, vdova po Kaul Duovi, matka Lana,
Hila a Šae

MAIK KEHNUGO, Roh Nezdolných

MAIK TARMINGU, Pilířník Kaul Hila

KAUL MAIK WENRUSIAN, Kaul Hilova manželka, kamenozraká
Kekonka

WOON PAPIDONWA, Stín Počasnice, bývalý Pilírník Kaul Lana
HAMI TUMAŠON, Vrchní Zdaronoš
ŽUEN NURENDO, První Pěst Maik Kehna
LOTT ŽINRU, Prst Klanu

JUN DORUPON, bývalý Počasník Kaul Sena a Kaul Lana; zrádce
AUN UREMAJADA, matka Emery Andena; zesnulá
HARU EYNIŠUN, bývalá manželka Kaul Lana
TEJŽE RUNO, bratranec Hila a Šae z druhého kolena
KYANLA, hospodyně v sídle Kaulů

Další Pěsti a Prsty
VUAJ JUDIŽO, Druhá Pěst Maik Kehna
JIN ROLUAN, starší Pěst
VIN SOLUNU, starší Pěst, s mimořádným Vnímáním
HEIKE, DUDO, TON, Prsty klanu, bývalí spolužáci
Emery Andena
DOUN, JONU, TJIN, HEŽO, Pilírníkovy Zelené kosti

Význační Lucerníci
EITEN, majitel lihovaru Prokletá kráska, bývalá Pěst,
zmračená Gont Ašem
PAN UNE, majitel restaurace Dvojí štěstěna
PANÍ SUGO, majitelka pánského klubu Božský šerík
PAN ENKE, realitní developer, předseda společnosti
Nemovitosti Enke

Klan Hora

AYT MADAŠI, Pilířka
REE TURAHUO, Počasník
NAU SUENZEN, Roh

AYT JUGONTIN, Oštěp Kekonu, adoptivní otec Mady, Ima
a Eoda; zesnulý

AYT IMMINŠO, adoptivní starší syn Ayt Jua; zesnulý

AYT EODOYATU, druhý adoptivní syn Ayt Jua; zesnulý

GONT AŠENTU, bývalý Roh klanu; zesnulý

WAUN BALUŠU, První Pěst Gont Aše a Nau Suena

IWE KALUNDO, Vrchní Zdaronoš

VEN SANDOLAN, předseda přepravní firmy Hvězda Kekonu,
Lucerník klanu

VEN HAKUŽON, starší Pěst klanu, syn Ven Sanda

KOBEN ATOŠO, dítě narozené jako Ayt Ato, syn Ayt Eoda

SEKO, Pěst klanu, velitel bílých krys

MUDT ŽINDONON, špicl; zesnulý

Ti Pasuiga

ZAPUNYO, pašerák nefritu, vůdce Ti Pasuigy

IJILO, Zapunyův osobní strážce

SORADIJO, náborář a velitel kamenáčů

BERO, zloděj nefritu

MUDT KALONUN, zloděj nefritu, Mudt Žinův syn

Další osobnosti na Kekonu

JEHO NEBESKOST PRINC JOAN III., současný panovník Kekonu

SON TOMARHO, kancléř Kekonské královské rady, stoupenec
Nezdolných

GUIM ENMENO, ministr vnitřních záležitostí, stoupenec Hory

PAN KOWI, člen Královské rady, stoupenec Nezdolných

TAU MAROSUN, profesor zahraničních studií na Žanlungské
královské univerzitě

MISTRAIDO, soukromý učitel nefritových disciplín
DURN SOŠUNURO, Pilíř klanu Černý chvost
DOKTOR TRUW, nefritový lékař
VELMISTR LE, vrchní cvičitel na Akademii Kaul Dušurona
TOH KITARU, hlasatel Kekonské národní televize

Zástupci espenské vlády

GREGOR MENDOFF, velvyslanec Espenské republiky
na Kekonu

QUIRE CORRIS, ministr vnitra Espenské republiky
PLUKOVNÍK LELAND DEILLER, velitel Eumanovy námořní
základny

PODPLUKOVNÍK JAY YANCEY, výkonný důstojník Eumanovy
námořní základny

Ve městě Port Massy

Kekoespenci

DAUK LOSUNJIN, „Pilíř“ Jiholesti

DAUK SANASAN, manželka a „Počasnice“ Dauk Losuna

DAUK KORUŽON, „Kory“, syn Losuna a Sany

ROHN TOROGON, „Roh“ Jiholesti

PAN A PANÍ HIANOVI, hostitelská rodina Emeryho Andena

ŠUN TODORHO, „Tod“, Zelená kost, Koryho kamarád

ETTO SAMIŠUN, „Sammy“, Zelená kost, Koryho kamarád

LEDT DERUKUN, „Derek“, Koryho kamarád

SANO, vyhazovač v portmassijské síni sváru

Party

BLAISE KROMNER, „Býk“, boss party z Jižní strany

WILLUM REAMS, „Hubeňour“, hlavní předák party z Jižní strany

MOTH DUKE, předák party z Jižní strany

CARSON SUNTER, kabátník party z Jižní strany

JOREN GASSON, „Joník“, boss party z Pekařské ulice

RICKART SLATTER, „Ricky Břitva“, boss Wormingwoodské
party; ve vězení

ANGA SLATTEROVÁ, zástupkyně bosse Wormingwoodské
party, manželka Rickarta Slattera

1

Čekající nebesa

Vykrást hrob Zelené kosti bylo naprosté šílenství, čin, jaký mohl zvažovat jen člověk bez špetky obav o vlastní život. Ale právě pro takového jedince představovala dnešní noc mimořádnou příležitost. Chladné suché dny na sklonku zimy stále odmítaly předat vládu neutuchajícím jarním deštům a úplněk nad špičkami stromů ve Vdovském parku zastíraly nízko letící mraky. Ulice Žanlungu byly nezvykle tiché. Obyvatelé z úcty vynechali své obvyklé činnosti, zůstali doma a vyvěšovali do oken obřadní lampiony vyprovázející duše na jejich cestě na počest zesnulého Kaul Seningtuna — národního válečného hrdiny, patriarchy klanu Nezdočných, Pochodně Kekonu. Bero a Mudt si pro jistotu nevzali žádné svítilny, ale jejich příchodu na hřbitov by si ani tak nikdo nepovšiml.

Hrobník Nuno se s nimi sešel pět minut před zavírací dobou. „Na,“ štěkl a vrazil Berovi do rukou černý pytel na odpadky. „A hejbněte kostrou. Noční hlídači přijedou zhruba za půl hodiny.“ Kromě nich tří okolo nikdo nebyl, ale Nuno i přesto šeptal. Zapadlýma očima ve vráscité tváři těkal mezi stíny živých plotů a náhrobků. Zloději na Kekonu obecně představovali největší spodinu, a vykradači hrobů byli dokonce ještě pod nimi. Kulka do zátylku a žádost

o zaplacení nákladů odeslaná jejich příbuzným — takový trest mohli ráno ze zákona čekat, pokud by je někdo dopadl.

Bero si od Nuna vzal igelitový pytel. Dřepl si u kamenné zdi a vytáhl z něj dvě modrá trička a kšiltovky s vyšitým logem Hřbitova čekání na Nebeský návrat. On i Mudt si je rychle oblékli. Nuno je spěšně zavedl po zakroucené cestě do kopce k jednomu z největších a nejimpozantnějších pomníků na hřbitově. Na zemi před masivní zelenou mramorovou stélou zel nově vykopaný hrob. Kaul Seningtun v něm zítra spočine vedle svého vnuka Kaul Lanšinwana, bývalého Pilíře Nezdolných, zavražděného a pohřbeného před šestnácti měsíci. *Šestnáct měsíců!* Otravná věčnost pro Bera, který celou dobu spřádal plány a čekal na svůj nefrit.

Nuno vykopal hrob sám už odpoledne; vedle hrobu byl stále zaparkovaný traktor s rypadlem. Bero se postavil k okraji úhledné obdélníkové díry v zemi. Vánek rozvlnil trávu kolem jeho nohou a rozvířil pach mokré zeminy. Berovi přeběhl po zádech záchvěv vzrušení. Přesně tohle celou dobu potřeboval: aby někdo odvedl většinu práce za něj. Když se s Mudtem vkradli na hřbitov s rýči poprvé, narazili na skupinku opilých mladíků a vzájemně se vylekali. Podruhé přišla průtrž mračen, a sotva kopli do zmáčené země, málem je přistihla ochranka. Bero potom usoudil, že na to musejí jít chytřeji. Že musejí vymyslet lepší plán a počkat na vhodnou chvíli.

K Berovu údivu si Mudt dřepl a seskočil do prázdného hrobu jako první. Chlapec zvedl hlavu, otřel si ruce a oči mu nadšeně zářily. Bero si stáhl brašnu z ramene a vyndal z ní potřebné nástroje. Podal je Mudtovi a pak se k němu připojil; jeho podrážky dusavě dosedly na čerstvě odhalenou hlínu. Mladíci chvíli hleděli jeden na druhého v úžasu nad vlastní spikleneckou troufalostí. Společně potom zaútočili rýči na stěnu hrobu a prokopávali se jako krtci k vedlejší rakvi.

Nuno držel hlídku u stroje, žvýkal arekový ořech a předstíral, že si dává pauzu od kopání hrobu. Bagr používal jen zřídka. Většina Kekonců se po smrti totiž zpopelňovala a pohřbívala do kolumbárií nebo do malých ručně kopaných hrobů. Kvůli šetření prostoru dokonce i tak zámožné rodiny jako Kaulovi, kteří si mohli platit hroby plné velikosti, ukládali své zesnulé v rakvích jen necelého půl metru od sebe, a tak Berův rýč záhy narazil na tvrdý povrch. Potlačil vítězoslavný výkřik a začal kopat horečněji. Hlína odletovala do všech stran; pokrývala jeho zpocené ruce, a když si chtěl odpočinout a otřel si čelo, ulpěla v blátivých čárách na jeho obličej. Bero necítil žádné vyčerpání, pouze nadšení a téměř nesnesitelnou nedočkavost. Jistě to bylo tím, že jeho právem zasloužený nefrit byl už tak blízko a volal ho z útrob rakve muže, kterého zabil.

„Kaul Lan bejval Pilíř Nezdolnejch,“ řekl Mudt tiše, ale se znatelnou dychtivostí. Byla to jeho první slova od chvíle, kdy sem dorazili. Mudtovi bylo teprve patnáct let, byl o tři roky mladší než Bero a také vychrtlejší. Práce ho viditelně namáhala a jeho úzký obličej se i ve tmě leskl potem. „Ten musel mít víc nefritu než všichni, ne? Určitě víc než bratři Maikové.“ Mudtovy oči se rozzářily pomstychtivostí. Měl vlastní důvody, proč chtěl získat nefrit.

„To si piš, keku,“ odpověděl Bero, aniž ustal v práci.

V Mudtově šepotu zazněla úzkost. „Jak si můžem bejt jistý, že tady ten nefrit vůbec je?“ Až na případy, kdy si nefrit uzmul vítězný válečník po souboji, se nefrit Zelené kosti předával rodině. Válečníci se často pohřbívali s určitým tradičním množstvím zeleně, ale v Kaulově rakvi stejně tak mohlo být jen pár kamínků nebo také vůbec nic. Vzhledem k obrovské kulturní a náboženské nepřijatelnosti okrádání zesnulých a s ním spojenému trestu smrti se kvůli riziku a zbytečnému úsilí vykrádání hrobů téměř nikdy nevyplácelo, a to ani zločincům zachváceným prudkou nefritovou horečkou.

Bero Mudtovi neodpověděl. Nemohl mu nabídnout žádnou záruku kromě určitého pocitu, kterému vždycky naslouchal. A právě tento pocit právě měl — jako by se na něj usmál osud. Vrtošivá štěstěna cloumala lidmi do všech stran, ale Bero měl dojem, že jemu věnuje zvláštní pozornost, že se na jejích vlnách nese výš než ostatní. Jistě, od chvíle, kdy vyšel na svět z lůna matky, která nedlouho nato zemřela, zažil spoustu smůly, ale nakonec byl přece jen pořád naživu, přičemž ostatní lidi kolem něj stejné štěstí nepotkalo. A teď byl blízko nefritu.

Bok rakve už byl vidět. Původně lesklé třešňové dřevo pod černou zeminou zmatnělo a zhnědlo. Mladíci odložili lopaty, uvázali si přes nos a ústa šátky a nasadili si tlusté pracovní rukavice. Bero se chopil akumulátorové ocasky. „Drž světlo,“ řekl hlasem zastřeným šátkem. Mudt rozsvítil tenkou baterku a namířil na bok rakve. Když Bero nastartoval pilu, její pronikavé drnění ho polekalo tak, že málem nadskočil a upustil si nástroj na nohy. Paprsek světla z Mudtovy svítilny se rozkomíhal a pak se opět ustálil. Bero s bušícím srdcem zajel pilou do Kaul Lanovy rakve a začal řezat.

Když se mu podařilo vyříznout větší čtverec, vypnul pilu a odložil ji. S Mudtovou pomocí vyříznutý panel vyjmuli. Do vzduchu se vznesl prach a kousky polystyrenu. K nohám jim do hlíny spadl nějaký předmět. Bero se vrhl na kolena a zuby nehty se ovládal, aby se nechopil toho, co se ve světle baterky třpytilo jako vykopaný poklad: sytě zelené nefritové korálky, všechny dokonale opracované, navlečené na stříbrném řetízků a oddělené od sebe krátkými černými rozpěrkami. Šperk a zbraň mocného vůdce Zelených kostí a také součást jeho identity. Nedocenitelný předmět, který se nedal získat jinak než prolitím krve.

Mudt se probral jako první. Popadl Bera za rameno a řekl: „Bylo to zašitý v polstrování. Může tam toho být víc.“ Prohledali

další místa pod čalouněním a téměř hned našli dva kožené nátepníky vykládané drahokamy. Kaul kromě toho nosil za života ještě opasek s velkým množstvím nefritu; mohl být v rakvi ukrytý také.

Než se ale mohli pustit do dalších průzkumů, nad hrobem se objevil Nuno a jeho vrásčité obličej pocukával nervozitou. „Musíte vypadnout. Poslal jsem hlídače zkontrolovat rozbitej zámek na zadní bráně, ale vrátí se sem. Musíme uklidit tenhle bordel.“ „Hod' nám tu tašku,“ zavolal Bero.

Nuno poslechl. Bero a Mudt vrátili vyříznutý čtverec na místo a spěšně ho zakryli mokrou hlinou. Bera neskutečně trápila představa, že v rakvi zanechají další cenné nefrity, ale bylo nejlepší utéct hned s tím, co už mají. Z přehnané chamtivosti se v minulosti už několikrát bolestivě poučil. Bero opatrně zabalil cennou kořist do několika vrstev pytloviny, aniž se kamenů dotkl holou kůží. Balíček potom strčil do tašky společně s nástroji. Otřel si umazané ruce o kalhoty, hodil si sportovní tašku na rameno a natáhl ruku, aby mu Nuno pomohl vylézt z hrobu. Hrobník ustoupil a znechuceně zkroutil špinavé rty. „Já se ke kradenému nefritu nepřiblížím.“ Nuna se jim podařilo uplatit jen díky tomu, že se nedávno zadlužil. Dali mu takovou hromadu peněz, že Bero u každé prodané ampule lesku pochyboval, jestli se jim podnik vůbec vyplatí.

Bero Mudta vyzval, aby mu z propletených rukou udělal schoдек, ze kterého se vyšvihl ven z jámy. Zase se bezpečně postavil na nohy a zadíval se na chlapce stojícího v hlíně s nataženými rukama. Na okamžik ucítil pokušení nechat Mudta napospas osudu. Když se konečně dostal ke svému nefritu, proč by se o něj dělil s tímhle klukem? Ale Mudt by ho mohl prozradit, kdyby ho dostali. Navíc měl kuráž a doposud mu byl užitečný, to Bero musel uznat.

Dřepł si a pomohl Mudtovi ven. Nuno nastartoval bagr a přitlačil odkopanou hlínu zpátky na místo. Když skončil, hrob vypadal

téměř jako předtím. Bystrému pozorovateli by jistě neunikly stopy v hlíně a jedna nepravidelná, neupěchovaná stěna, ale vykradači se spoléhali na to, že hrob nikdo zkoumat nebude. Bero a Mudt si sundali šátky a otírali si jimi pot a hlínu z obličeje, zatímco je Nuno svižně vedl z kopce dolů. Už byla úplná tma a nikdo si jich nevšímal, ale i kdyby přece ano, vypadali by jen jako trojice dělníků, kterým skončila směna.

Když dospěli k bráně, Nuno řekl: „Vratte mi ty trička a čepice, rychle.“ Mladíci ze sebe strhali ušpiněné oblečení a nacpali je do pytle na odpadky. „Dostali jste, pro co jste přišli, ne? Pro věčný zatracení svejch duší.“ Nuno si odplívl. „A teď navalte druhou půlku peněz.“

Bero přikývl, dřepl si ke sportovní tašce a rozepnul boční kapsu. Mudt v té chvíli vši silou udeřil Nuna do zátylku kamenem a pak ho shodil na zem. Bero vstal s kompaktní pistolí v ruce a dvakrát vystřelil. První kulkou zasáhl Nuna do čela a druhou do tváře.

Oba chlapci tři čtyři nekonečné vteřiny otupěle hleděli, zatímco kolem nich doznívaly ostré zvuky střelby. Nunova mrtvola ležela na zádech a její oči zůstaly strnulé v polekaném výrazu. Rány po kulkách byly překvapivě malé a krev už se začínala vstřebávat do hlíny pod tělem.

Nejprve Bero usoudil, že se jejich plán vydařil nad očekávání výborně a že udělal dobře, když se Mudta nezbavil. Potom si pomyslel, jaké mají štěstí, že Nuno není žádný obr, protože by ho mohli jen stěží přesunout. Než mrtvolu odvěkli do mělké prohlubně pod nedalekým křovím, oba chlapci už byli zadýchaní a zpocení vyčerpáním a strachem. Bero Nunovi rychle prohledal bundu a vylovil z ní peněženku. „Seber mu i hodinky“, zasyčel na Mudta. „Ať to vypadá jako loupežný přepadení.“ Vzali si z hrobníkovy kapsy i svazek klíčů, potom na jeho tělo narychlo nakopali větve a listí a běželi k bráně. Zatímco Bero nadával a zápolil se zámek, Mudt se shrbený opíral

o kolena, popadal dech a pod umaštěnými vlasy těkal vytřeštěnými očima. „Kurva. Kurva.“ *Kurva, kurva, kurva.*

Zámek nakonec přestal vzdorovat. Zavřeli za sebou těžkou kovovou bránu, Bero pevně sevřel tašku a pak se rozběhli ztmavým Vdovským parkem směrem ke světlům metropole pod nimi, zatímco někde na hřbitově za jejich zády projížděly světelné kužely baterek.

2

Vyprovázení Pochodně

Kaul Hilošudon stál v čele obrovského shromáždění truchlících, kteří přišli vzdát hold jeho dědečkovi. Dnes ho bedlivě pozorovala spousta lidí, kteří by si povšimli, kdyby působil nervózně nebo rozčileně, a tak pevně upíral pohled na rakev zahalenou v drahé bílé látce a svědomitě odříkával společně s kajícíky modlitby. Přesto však nedokázal věnovat obřadu pozornost, nemohl nijak utlumit své Vnímání v přítomnosti tolika nepřátel.

Jeho dědeček prožil dlouhý a významný život. Kaul Sen bojoval za osvobození své země a později prostřednictvím politiky, obchodu a mocného klanu, který vybudoval, natrvalo zformoval celý národ Kekonu. Ve zralém věku osmdesáti tří let pak zemřel tiše uprostřed noci, zatímco seděl jako obvykle ve svém křesle u okna rodinného sídla. Nepochybně to bylo znamení přízně bohů. Kvůli postupující demenci a slábnoucí nefritové toleranci se z něj na sklonku života stal krutý, nesnesitelný stařec, zahořklý lítostí a ztrátami. Nedovedl se smířit s tím, že vedení klanu přešlo do rukou nejmladšího vnuka, ale to řadoví občané vůbec nemuseli vědět. V Chrámové čtvrti se držela dva dny a dvě noci hromadná veřejná vigilie a Hilovi připadalo, že na pohřeb se dostavila snad půlka

města. Ta druhá mezitím událost pravděpodobně sledovala v televizi. Smrtí Pochodně Kekonu končila jedna celá éra, odešla zásadní generace, která Kekon osvobodila od cizích okupantů a vrátila ostrovu prosperitu. Na tak významný obřad se dostavili všichni veřejně známí činitelé — včetně Ayt Madaši.

Pilířka klanu Hora stála na konci davu v dlouhém bílém saku a bílé šále, v obklopení svých vlastních lidí. Hilo na ni téměř nedohlédl, ale to ani nepotřeboval. Její charakteristicky hutnou nefritovou auru zachycoval Vnímáním. Návštěvou místa, kde byl Hilův starší bratr Lan uložený k věčnému odpočinku, by Hila za běžných okolností rozlítila, nebýt jeho odhodlání nepolevit. Neměl v úmyslu dopřát soupeřce takovou radost.

Den předtím vydala Ayt veřejné prohlášení, ve kterém vychvalovala Kaul Sena jako národního hrdinu a milovaného spolubojovníka jejího zesnulého otce Ayt Jugontina — kéž je bohové poznají. Vyjádřila lítost nad nedávným svárem mezi klany těchto významných mužů; a také naději, že překonají nešťastné neshody, aby se jejich země mohla opět vydat vpřed v duchu neochvějné jednoty, kterou kdysi vyznávala Společnost jedné hory.

„Kecy,“ řekl Hilo. Neuvěřil ani na vteřinu, že by Ayt Mada zanechala svých snah o jeho zabití a zničení jeho rodiny i klanu Nezdolných a převzetí ničím neomezené moci nad zdrojem nefritu v zemi. Krvavé účty nebylo možné vyrovnat tiskovými zprávami.

„Je to chytrý mediální tah,“ řekla mu Šae. „Připomněla lidem vztah dědy s jejím otcem a přihlásila se tak k odkazu všech Zelených kostí.“

Kromě toho krátkého zhodnocení toho jeho sestra za posledních dvaasedmdesát hodin mnoho nenamluvila. Dokonce ani mimo oficiální tiché dvoudenní vigilie. Hilo se díval, jak stojí

vedle něj, vzpřímená, bílý zádušní pudr jí sotva zakrýval tmavé kruhy pod oteklýma očima. Její jinak ostrá nefritová aura otupěla. Šae dědečka zbožňovala a odjakživa se těšila z jeho náklonnosti. Po jeho smrti hořce plakala.

Hilo obrátil pozornost zpátky k davu. Mezi přítomnými byli i ostatní přední představitelé klanu Hora: vedle Ayt Mady stál drobný muž s napomádovanými vlasy — Ree Turahuo, Počasník klanu — a vedle něj muž s hrubými rysy a krátkým šedobílým plnovousem, ladícím se stejně prošedivělými vlasy. Hilo o Nau Suenzenovi, nástupci Gont Ašentua na pozici Roha Hory, nevěděl mnoho, ale ze zvěstí a od špiónů zjistil, že Nau má pověst vychytralého partyzána, který pro Ayt Jua řídil sabotáže a atentáty během šotariánské okupace. Když skončila válka mnoha národů, bylo mu teprve dvacet tři let. Ať to bylo jeho chladně nevýraznou nefritovou aurou, nebo nenápadným vzhledem, nejevil se ani z poloviny tak mocný a ohromující jako jeho předchůdce. Hilo však tušil, že to je záměrný klam, který by mu měl dělat starosti.

Deitističtí kající v bílých zádušních róbách — celkem jich byly dva tucty, jelikož se jednalo o významný pohřeb — uzavřeli dlouhý obřad několika předneseními „kéž ho bohové poznají“ následovanými stejnou odezvou shromážděných. Hilo zavřel oči a zostřil své unavené Vnímání uprostřed duševního hluku tisíců dýchajících těl a bušících srdcí. Někde ve skrytu za hloučkem příslušníků klanu Hora se nacházela povědomá oblačná nefritová aura muže, kterého kdysi nazýval strýčkem. Bývalého Počasníka Nezdolných, zrádce rodiny Kaulů. Jun Dorupon přišel a truchlil.

„Netrap se tím. Dneska ho nedostaneme,“ řekla Šae tiše. Možná postřehla, jak soustředěně se tváří, možná Vnímala jeho rozpoložení, ale Hila to stejně překvapilo. Nenapadlo ho, že by

mohla zachytit Doruovu přítomnost, že tomu vůbec věnovala pozornost.

Měla samozřejmě pravdu. V přítomnosti kajícíků a v den pohřbu jejich vlastního dědečka se nesměli uchýlit k násilí, ale především museli uvažovat realisticky — kolem bylo příliš mnoho válečníků Hory, stovky Pěstí a Prstů seřazených kolem bojovníků Nezdolných. Když Hilo rozšířil své Vnímání, aury všech přítomných Zelených kostí vyslaly mohutné bzučení nefritové energie připomínající neúnavný šum hovoru na rušné ulici. Klany se přišly ukázat v plné síle, ale dnes společně vzdávali hold stejnému muži.

Obrovský dav se začal vytrácet. Hilo se psychicky připravil na zdlouhavou a nevyhnutelnou povinnost přijímání kondolencí od nejvlivnějších stoupenců klanu — Lucerníků, politiků, významných rodin Zelených kostí. Poblíž vchodu na hřbitov došlo na začátku k nějakému rozruchu, a Maik Kehn proto poslal jednu ze svých Pěstí prošetřit, co se děje. Teď se zjevil po Hilově boku a tiše řekl: „Na hřbitově včera v noci našli mrtvolu.“

Hilo se ušklíbl. „Jenom jednu? To se ty ostatní zvedly a odešly?“

Roh se uchechl — což byl asi největší projev pobavení, jaký se u něj kdy Hilovi podařilo vyvolat. Jeho široká ramena se pobaveně zvedla. „Poblíž brány našli hrobníka s prostřelenou hlavou. Prej to bylo kvůli dluhům. Nezdá se, že to bylo nějak důležitý, ale víš, jak některý lidi hned vyvádějí a lamentují nad každou muškou v šálku hodži.“

Hilo přikývl. Pohřeb Pochodně nesměly poskvřnit žádné negativní zprávy. „Promluv si se správcem hřbitova a ututlej to.“ Zdráhavě se zadíval na dlouhou řadu lidí, kteří mu chtěli kondolovat. Ayt ani Dorua už Vnímáním nikde v okolí nezachytil. „Řekni Tarovi, ať mi dá hodinu. Pak pojedu domů a je mi jedno, kolik řítolezců tady zůstane.“

Do sídla Kaulů dorazil Hilo o dvě a půl hodiny později. Na dlouhé příjezdové cestě i na kruhovém objezdu parkovala auta. Po veřejném pohřbu totiž následovala soukromá hostina určená pouze pro členy rodiny a nejvýše postavené Zelené kosti Nezdolných. Přes polostažené okénko se k Hilovi nesla hudba a vůně grilovaného masa z nádvoří. Když se člověk dožil osmdesátky, byl to očividně důvod k oslavě; bylo to považováno za úspěch na cestě za božskými ctnostmi a znamení přízně bohů, záruku přijetí do nebe v zaslíbený den Návratu. Hilovi to připadalo jako víra, která dávala větší smysl v časech války a nekvalitní lékařské péče, nicméně po skončení oficiálního uctění památky Kaul Sena se bílé drapérie stáhly a následné neformální setkání mělo mírně slavnostnější atmosféru. Do jeho konce zbývalo ještě dost času.

Maik Tar zajel s Duchesse Prizou přímo před hlavní budovu. Hilův Pilířník zaparkoval a otočil se přes rameno. „Hilo-žene, ty lidi, se kterejma ses měl dneska vidět, jsou pořád tady. Mám je pustit dovnitř za tebou, nebo je mám poslat pryč?“

„Kde je moje sestra?“ zeptal se Hilo. „Už se vrátila?“

„Čeká na tebe v domě.“

Hilo rezignovaně típl cigaretu do popelníku. „Tak je pošli dovnitř.“

Tar věnoval svému šéfovi soucitný pohled. „Dám ti bokem talíř jídla. Chceš něco konkrétního?“

„Trochu uzenýho vepřovýho.“ Hilo vystoupil z auta, zašel do domu a neradostně vstoupil do pracovny. Dříve to bývala Lanova oblíbená místnost, proto se v ní Hilo necítil úplně pohodlně. Nakonec se odhodlal provést pár změn — nechal odstranit část

knihovny, nainstalovat televizi a větší minibar, nastěhovat pohodlnější křesla —, ale kdykoli se v oficiální audienční místnosti objevil, vždycky se rozpomenul, že Pilířem klanu původně neměl být on.

Běžně se se svými lidmi scházel raději v kuchyni nebo na verandě, tam však momentálně nemohl mít soukromí, a tak musel uznat, že pracovna působí dostatečně formálním dojmem na to, aby se v ní setkal se sponzory a zastánci klanu — s lidmi, které jeho mládí a pověst mohla vést k pochybám, lidmi, před nimiž musel zdůrazňovat moc a odkaz svojí rodiny.

Šae už byla uvnitř a seděla v jednom z kožených křesel. Pudr už měla smytý, byla čerstvě nalíčená a převlečená do tmavé sukně a béžové blůzy, ale oči měla přesto zapadlé a unavené a ve tváři jako by se jí zračila výčitka. *Tos dědu vážně neměl ani trochu rád?*

„Nemusíš tady zůstat,“ řekl jí Hilo. „Zvládnou to sám.“

Šae odpověděla: „Co když tě některý z Lucerníků požádá, abys na Královskou radu zatlačil kvůli tomu připravovanému zákonu o omezení palivových příplatků?“

Hilo se na ni zamračil. „O to mě nikdo nepožádá.“

„Máš pravdu,“ řekla. „Žádný zákon o omezení palivových příplatků se nechystá. To jsem si teď vymyslela.“ Zesláble se pousmála a její popíchnutí postrádalo obvyklou říznost. „Zůstanu.“

Hilo se zamračil, ale z ohleduplnosti k jejímu zármutku už nic nedodal. O obchodních a politických záležitostech klanu opravdu nevěděl tolik jako ona, ale když mu to tak uštěpačně a výslovně dávala najevo, připomínala mu dědečka, po kterém tu jedovatost pravděpodobně zdědila.

Hilo si sotva sundal kravatu a rozeplnul košili, když Tar zaklepal na dveře a vpustil dovnitř muže doprovázeného ženou s dítětem v náručí. Hilo se rozzářil, jen co je zahlédl, a šel muže obejmout. „Eitene, kamaráde,“ řekl. „Tvoje dcera teda vyrostla! Fakt má teď devět měsíců? Vždyť ta by přeprala dvouletýho!“

Eiten Pilíři objetí nemohl oplatit ani si v uctivém gestu přiložit sepnuté ruce k čelu, ale při Hilových slovech mu oči rozzářily hrdostí a mírně se uklonil. Měl na sobě bílou elegantní košili s krátkými rukávy zakrývajících pažích po chybějících pažích a měkké černé sandály. „Je to poděš, Hilo-žene. Celý hodiny pláče a nenechá se ani chvilku odložit.“ Mrzutě zavrtěl hlavou, ale vůbec nezněl nešťastně.

„Samozřejmě je předurčená k tomu, aby byla stejně zelená jako její táta,“ řekl Hilo. Eitenova manželka přikývla a usmála se. Stará pověra, že z neposedných dětí vyrostou lepší válečníci, se dřív vztahovala jenom na chlapce, ale v současnosti dvacet procent studentů na Akademii Kaul Dušurona tvořily dívky; ženy se také stávaly Pěstmi a v čele jednoho klanu stála Pilířka — neutišitelné děvčátko tak představovalo důvod k hrdosti, ne k obavám. „Jen aby nebyla tak zelená, že se nikdy neprovdá,“ řekla Eitenova manželka. Hilo si povšiml, že se přitom krátce zadívala na Šae.

„Možná že až vyrostete, lidi už takhle nebudou uvažovat,“ posmála se Šae.

„Počasnice má pravdu, a hlavně je ještě moc brzo na to, abyste se tím trápili,“ řekl Hilo, položil Eitenovi ruku na rameno a vedl rodinu ke křeslům. Za Eitenem poskakovala hnědá opička. Když se posadil, vyskočila na područku, ostražitě se usadila vedle něj a škrábala se na hrudi. Hilo vyndal z miniledničky pár lahví limonády a umístil je na konferenční stolek. Opička na Eitenův pokyn vyskočila na stůl, odšroubovala víčko, zasunula do lahve brčko a přinesla ji svému pánovi. Eiten si zul sandál a sevřel hrdlo lahve mezi prsty na noze. Z kotníku, který si opřel o protější koleno, mu visel nefritový náramek.

Hilo se posadil naproti své bývalé Pěsti. Jeho hlas zvážněl. „Jak všechno zvládáš? Může pro tebe klan něco udělat?“

„Už jste toho pro nás udělali hodně. Život je těžký, ale co jsme si pořídili Zoza, se to dost zlepšilo; otevírá dveře, zapíná mi košili, a dokonce mi i utírá zadek,“ uchechtl se Eiten. Jeden z Prstů klanu se před nějakou dobou Hilovi svěřil s užitečnou informací o šotariánské organizaci, která cvičí opice na pomoc postiženým lidem (v jejich zemi bylo mnoho válečných veteránů), takže Hilo hned požádal jistého Lucerníka, ať vše zařídí.

Eiten se předklonil a napil se brčkem limonády. Když se zase narovnal, zadíval se Pilíři do očí. „Když mě Gont Aš připravil o ruce, slíbil mi, že ho zabiješ a vezmeš si jeho nefrit. A tos taky udělal. Řekl mi, abych ještě rok žil, abych viděl odplatu klanu a narození svojí dcery, a pokud si i po roce budu přát zemřít, sám mi moje přání vyplníš.“ Jeho hlas zdrsnel, ale stále zněl neochvějně. „Rok uplynul a teď sedím před tebou, Hilo-žene. Kdybych tě požádal, abys bez vyptávání vyplnil svůj slib, udělal bys to?“

Eitenova žena si k sobě těsněji přivinula jejich spící dítě, sklopila hlavu a kousla se do rtů. Její manžel se na ni ani na dítě nepodíval; dál sledoval Hila, který v jeho nefritové auře cítil zvláštní štiplavou naléhavost. „Ano,“ řekl Hilo. „Jak jsem slíbil.“

Eiten přikývl. Jeho aura se uvolnila a zklidnila; pohlédl na svou dřímající dceru a v jeho obličeji se rozhostil láskyplný výraz. „Měls pravdu, Hilo-žene. Mám teď pro co žít a už si nepřeju umřít.“ Hilo Eitena chápal. Bylo pro něj důležité vědět, že dohoda platí, o svém osudu rozhoduje on sám a na slovo Pilíře se vždy může spolehnout. Eiten se opět zadíval na Hila. „Nechci ale zbytek života strávit zahálkou a nicneděláním. Býval jsem Pěstí první šarže v klanu Nezdočných. Nejsem ti sice už nijak užitečný, ale pokud mě vyslyšíš, rád bych tě požádal o laskavost.“

„Cokoli budeš chtít,“ řekl Hilo. „S radostí ti to dopřeju, pokud budu moci.“

„Můj tchán dělá hodži. Má jen malý lihovar, ale jeho pálenka patří k nejlepším v zemi a dodává ji do luxusních obchodů a restaurací. Rád by podnik rozšířil na novém místě, ale už stárne a potřebuje společníka. Pro klan je to možná maličkost, ale rád bych požádal kancelář Počasnice o poskytnutí záštity, abych mohl převzít rodinný podnik své ženy. Moje tělo možná není úplné, ale moje mysl celistvá je a rozvíjení firmy by mi mohlo přinést uspokojení, kdybych se mohl stát Lucerníkem klanu.“

Hilo se obrátil k mužově manželce s úsměvem. „Co si o tom myslíte vy, paní Eiten? Má váš manžel předpoklady pro to, aby se stal prvotřídním výrobcem hodži?“

„Oba pomáháme otci v lihovaru už spoustu let a Eiten vždycky doufal, že bychom podnik jednou mohli převzít,“ odpověděla Eitenova manželka tiše, ale sebevědomě. „Ale můj manžel byl Pěst, oddaný vám i klanu, a to pro něj bylo na prvním místě. Jsem vděčná, že vůbec žije. Jenom díky vám, Kaul-žene. A srdce mi říká, že se nám nabízí druhá šance. Bude v tom dobrý, a až naše dcera vyroste, bude nám také pomáhat.“

„Říkals, že potřebuješ nové místo,“ řekl Hilo, opět otočený k Eitenovi. „Celé spodní patro Dvou dvojek se rekonstruuje a rozšiřuje. Mohli bysme tam udělat místo na lihovar. A je tam taky obrovskéj sklep. Stačilo by to? Dodával bys hodži do všech kasin na ulici Chudašů.“

Eiten překvapeně vytřeštil oči. „Hilo-žene, to je mnohem víc, než bychom mohli čekat...“

„Potřebuju v té části Podpaží někoho, komu můžu věřit,“ pokračoval Hilo. „Vždycky hrozí, že si Hora zkusí vzít, co jsme jim loni sebrali. Roh zajišťuje, aby oblast byla za každou cenu chráněná, ale cítil bych se líp, kdybych i vevnitř měl důvěryhodnou Zelenou kost, která bude mít oči i uši všude. Mohl bys vyrábět svoje jedinečný hodži a přitom dál sloužit klanu, Eiten-žene?“

Eiten ztěžka polkl a přikývl. „Klan je mojí krví a Pilíř je jeho pánem. Děkuju ti, Hilo-žene. Vždycky budu patřit k tvým válečníkům, ať mě požádáš o cokoli.“

Hilo se usmál a vstal; ostatní následovali jeho příklad. Náhlý pohyb probudil spící dítě, které se začalo hned sápat po matčině prsu a rozplakalo se tak nahlas a pronikavě, až sebou Hilo nejprve trhl a potom rozesmál. „Tak už jděte, vidím, že musíte nakrmit tu malou démonku. Podrobnosti doladíme později.“

„Shromážděte otcovy finanční záznamy za posledních pět let a pošlete je kanceláři Počasnice spolu s podrobnostmi žádosti o záštitu,“ řekla Šae. „Pak všechno půjde rychleji.“

Eiten a jeho žena opět vyjádřili svůj vděk. Hnědá opička dopila zbytek broskvové limonády z pánovy lahve, a když rodina odcházela, pelášila za jeho patami.

Hilovi se po Eitenově návštěvě výrazně zlepšila nálada. Měl radost, protože viděl, že se mu daří tak dobře, jak doufal. O to větší díky pocitu, že mohl vyplnit jeho žádost. Další dvě schůzky byly přímočaré. Menší klan Černý chvost vyslal svého zástupce, aby předal kondolenci v podobě peněz a kytice a také vyjádřil jejich neochvějně a nepřetržité přátelství. („Pravděpodobně teď míří za Ayt Madou, aby jí řekl totéž,“ ucedila Šae po tom, co muž odešel.) Jako další vstoupil obchodní společník jejich dědečka, který chtěl začít psát biografii Pochodně Kekonu, a přišel požádat Pilíře a klan o svolení. Hilo se díval na hodinky a těšilo ho, jak rychle se posouvají, když do místnosti vešla paní Tejže.

Okamžitě cítil, že ho čeká nepříjemná konverzace. Jemné vzednutí Šaeiny aury za jeho zády mu prozradilo, že to vnímá taky. „Teto Tejže,“ řekl Hilo a políbil ženu na seschlou tvář, „už dlouho jsme se neviděli.“ *Ne dost dlouho, ani zdaleka*, pomyslel si, a byl rád, že žena nenosí nefrit a nemůže Vnímat jeho skutečné pocity.

„Teto,“ řekla Šae a rovněž předstírala vřelé přivítání. Paní Tejže bylo šedesát let a za muže měla bratrance jejich otce. Kaul Sen měl pouze jednu starší sestru, která se dožila dospělosti; provdala se za muže jménem Tejže Žan a měla s ním čtyři děti. Tejžeovi byli s Kauly spříznění a početně je převyšovali; tato samotná skutečnost z nich měla učinit jednu z nejmocnějších rodin na Kekonu, ale žádný Tejže nikdy nedosáhl ničeho významného ani v klanu nezastával žádnou rozhodující pozici. Zelenými kostmi se stala jen hrstka z nich. Co si Hilo pamatoval, dva se vypracovali na mladší Pěsti. Zbytek Tejžeových tvořili méně významní Lucerníci a nefrituprostí civilisté. Někteří byli vzdělaní a měli slušné zaměstnání, jiní ne, nicméně téměř všichni se dostali dál, než kdyby nebyli spojení s Kaulovými.

„Bohové mají oblíbence,“ prohodil kdysi Hilův dědeček u večeře. „Jedné straně naší rodiny ubrali, aby přidali druhé. Proto musíš být na svoje bratrance a sestřenice hodnej. Kdyby Tejžeové měli lepší mozek nebo hustší krev, kdoví kde bysme skončili.“

Paní Tejže byla baculatá žena s krátkými hustými vlasy a upjatým výrazem, který jako by naznačoval, že se snaží polknout něco nepříjemného. Sípavým hlasem promluvila: „Kaul-žene, Kaul-žen, ať vám bohové projevuji svou přízeň. Jste moje jediná naděje.“ Potom se posadila do křesla a otřela si oči zmuchlaným kapesníčkem.

„Co se děje, tetičko?“ zeptal se Hilo.

„Jde o mého nezdárného syna Runa,“ řekla paní Tejže. „Dostal se do potíží na Uwiwských ostrovech. Jen bohové vědí, co na tom hříšném místě pohledával, ale kvůli nějakému strašnému omylu byl zatčen a uvržen do vězení.“

Hilo potlačil povzdechnutí a nasadil uklidňující výraz. „Teto Tejže, to se vůbec nedivím, že jsi tak rozrušená, ale jestli je to omyl, jak říkáš, určitě to můžeme vyřešit a vyjednat Runovo propuštění. Jak vysoká je kauce?“

„Tedy...“ řekla žena rozpačitě, „kauce už je zaplacená a Runa propustili před dvěma týdny.“ Hilo se zatvářil nechápavě a jeho teta spěšně pokračovala: „My jsme ji nezaplatili. Naše rodina sháněla peníze, ale mezitím jsme se dozvěděli, že kauci zaplatil nějaký bohatý cizinec.“

„Kdo je ten cizinec?“ zeptal se Hilo.

„Jmenuje se Zapunyo,“ řekla paní Tejže. „Prý je to zlý člověk, pašerák. Pašerák *nefritu*.“ Tvářila se, jako by si chtěla odpivnout, a snad by to i udělala, kdyby nebyla v pracovně Kaulů s drahými koberci. „Ten muž si mého syna drží jako ‚hosta‘ a nechce ho propustit. Zkoušeli jsme vyjednávat, nabízeli jsme jim peníze, ale tenhle Zapunyo prý s nikým jiným než s Pilířem klanu mluvit nebude.“

Teta Tejže vstala z křesla, poklekla před Hilem a chytila ho za ruce. „Prosím, Kaul-žene, musíš Runa přivést zpátky. Dostal se do problémů, na scestí, ale má dobré srdce. Můj manžel za tebou odmítá přijít — proklínám jeho tvrdohlavost! Říká: ‚Pokud Kauly požádáme, aby nám pomohli s našimi záležitostmi, budou námi už vždycky opovrhovat‘, ale mně je to jedno. Víím, že máš veliké srdce a jsi laskavý jako tvůj dědeček — kéž ho bohové poznají.“

Hilo sebou při tom srovnání cukl, ale poplácal ženu po ruce. Byť se na Šae nepodíval, během rozhovoru cítil její čím dál rozrušenější a pichlavější auru. Dlouze se zahleděl do prostého obličeje paní Tejže a pak se rozhodl. „Neboj se, tetičko. Udělám všechno, co bude v mých silách, aby se Runo dostal na svobodu a vrátil se ti. Co by byl klan Nezdolnejch bez rodiny Tejžeových? Sám se vydám na Uwiwský ostrovy a promluvíím si se Zapunyem.“

Paní Tejže zavzlykala a několikrát se překotně dotkla sepyatýma rukama čela. Hilo ji zvedl na nohy, vyprovodil ji ven a přitom ji hladil po shrbených zádech. Zavřel dveře a otočil se ke své sestře, která se za celou dobu nepohnula. Šae očividně radost neměla. „Neměl jsi jí dávat takovou naději.“

Hilo se usadil naproti ní a rozvalil se s nataženými nohama. „Co jsem měl dělat? Poslat ji pryč s tím, že si ten uwiwskiej šmejď může bez následků jejího syna nechat? Je to přece jenom člen rodiny, Zelená kost.“

Šae na něj nevráživě zamžourala. „Snad nechceš riskovat vlastní život kvůli Tejže Runovi.“ Na akademii byl Runo o tři ročníky výš než Hilo a Šae. Uměl hezky zpívat, hrát štafetbal, střídat přítelkyně jako ponožky, a tím to haslo. Absolvoval s jediným nefritem, druhý si vysloužil během dvou let v roli Prstu. Potom se rozhodl vycestovat za štěstím a poznávat svět. Podle klanových zvěstí Tejže jako nájemná Zelená kost pracoval jako strážce těžebních a ropných projektů ve válkou zmítaných částech světa a také nějakou dobu strávil coby osobní strážce nějakého oligarchy v Markukuu. Hilo ho neviděl celé roky a ani ho vidět netoužil. Opovrhoval každým, kdo nefritové schopnosti využíval k osobnímu obohacení a nevracel nic klanu, kterému vděčil za svou zeleň.

„Runo je mi úplně ukradenej,“ řekl Hilo, „ale sama víš, že tady vůbec nejde o něj. Válka klanů pašerákům nefritu hodně prospěla a ten mrchožrout Zapunyo se za posledních pár let napapal a začal být oprsklej. Vzhledem k těm zprávám ze Šotaru má o důvod víc si myslet, že černej trh je na vzestupu.“ Mezi šotariánskou vládou a proygutskými separatisty v nejvýchodnější provincii Oortoko vypukly boje. Bylo pravděpodobné, že se zapojí přední světové mocnosti a ozbrojený konflikt eskalují — což znamenalo větší poptávku po nefritu jak od legitimních, tak od nelegitimních vojenských sil po celém světě.

„Hilo,“ prohlásila Šae důrazně, „Zapunyo si vynucuje schůzku podle vlastních podmínek, ve svojí zemi, kde má na své výplatní pásce zkorumpovanou vládu i policii. Pokud tam pojedáš, ohrožíš sám sebe. Nestojí to za to, určitě ne za toho neschopného blbce Tejže Runa.“

„Je to neschopnej blbec, ale patří do rodiny,“ řekl Hilo a přitom vstal a protáhl se. V rameni mu zaškubal sval, a tak si ho s úšklebkem promnul. Navenek viditelné stopy po děsivých ranách, které utrpěl rukama Gont Aše a jeho mužů před rokem, už dávno vybledly, ale jeho tělo mu souboj stále nechtěně tu a tam připomínalo. „Jak to vypadá, když Uwiwan drží jako rukojmí kekonskou Zelenou kost, navíc jednoho z našich pokrevních příbuznejch? Zapunyo ví, že si to nenecháme líbit. Tímhle si chce získat moji pozornost.“

„Pošli tam Kehna nebo Tara, ať se o něj postarají.“

Hilo zavrtěl hlavou. Úkolem Počasnice bylo radit Pilíři prozíravým a logickým zvažováním nákladů a výnosů, Šae tedy pouze dělala svou práci, když navrhovala postupovat opatrně. Nikdy však nepůsobila ve vojenské větvi klanu, takže některé věci nemohla docenit. Hilo si nevybudoval svou pověst tím, že by se držel zpátky a svěřoval řešení důležitých záležitostí jiným. A také nehodlal polevit, zvlášť když v roli válečného Pilíře ze své reputace Roha těžil. „Se Zapunyem si musím promluvit sám,“ prohlásil neoblomně Hilo. „Mezi přáteli je nedorozumění v pořádku. Mezi nepřáteli není.“

Zdálo se, že Šae se chystá něco namítnout, ale v té chvíli na dveře zaklepal Tar, pootevřel je, strčil dovnitř hlavu a řekl: „Už se stmívá a akce na nádvoří končí. Co myslíš, Hilo-žene? Chceš si pořád promluvit s Andenem?“

Hilo se viditelně změnil. Sevřel rty a ztuhla mu ramena, jako by se na ně sneslo neviditelné břímě. „Promluví si s ním,“ odpověděl tiše. Podíval se na Šae. „O samotě.“

Tar odešel. Šae vstala z křesla. „To já jsem tě přesvědčila, aby sis s Andenem promluvil. Celé měsíce jsi mě odmítal vyslechnout, nedokázals vyslovit jeho jméno a teď mě posíláš pryč z místnosti.“ Zpražila bratra rozhořčeným, podezřavým pohledem. „Chceš ho

přinutit nebo přemluvit, aby se vrátil do klanu a začal zase nosit nefrit. Znáš tě, Hilo.“

„Chci si s ním promluvit o samotě, Šae.“ Hilův hlas zněl o poznání důrazněji. „To, co se ten den stalo, je jen mezi námi. Měli bysme dostat příležitost si o tom pořádně promluvit.“

Počasnice se na něj dlouze zadívala a její aura se přitom ježila. Pak kolem něj prošla ke dveřím, beze slova odešla a zanechala Pilíře samotného v pracovně jejich bratra.

3

Vyhnanství

Emery Anden seděl na lavičce pod třešní na dvoře sídla Kaulů, pohrával si s lahví limetkové limonády a vyhýbal se pohledu ostatních hostů na pohřební hostině.

Dlouhé stoly plné jídla zdobily girlandy z bílých kvítků srdcovonků a harfistka sedící v zahradě vyluzovala ze svého nástroje dojemnou, povznášející hudbu. Nádvoří bylo plné lidí, ale všichni uctivě tišili své hovory. Jediné, co narušovalo tak vkusnou akci, byl provizorní modrý plastový plot po straně dvora, který ohraňoval staveniště, na němž dělníci přes den rozebírali do základů a renovovali rezidenci Počasnice.

Anden nemohl říct, že by si s Kaul Senem byl blízký, ale patriarcha klanu se přece jen stal jeho adoptivním dědečkem a dal mu všechno: přijal ho do rodiny Kaulů a poslal ho studovat na Akademii Kaul Dušurona stejně jako svá vlastní vnoučata. Anden už od dětství předpokládal, že se jednoho dne Pochodni Kekonu odvděčí tím, že se stane Zelenou kostí prvního stupně v klanu Nezdočných. Dědeček však byl po smrti a Andenův dluh zůstal nesplacený.

Zatímco Anden čekal, stíny pozdního odpoledne houstly a dav řídl. Vstal a vydal se pro další limonádu. Byl si vědom, jak se k němu

otáčejí ramena a brady přítomných, vnímal všechny zvědavé a nevlídné pohledy. Na hostinu se dostavila většina nejvlivnějších členů Nezdočných. Andena znali a věděli, co loni udělal: zachránil klan před zničením, a když následně během promoce odmítl nosit nefrit, Pilř se ho veřejně zřekl.

Trhl sebou. Spatřil pár bývalých spolužáků z akademie — Lotta, Heikeho a Tona —, jak stojí u svých rodin. O něčem se bavili a tu a tam se zahleděli jeho směrem. Andenův hrudník rozechvěla ozvěna starých pocitů, otupělých jejich opomíjením. Lott Žin se ležérně opíral o stůl. Stále měl charakteristicky uvolněný, mírně nahrbený postoj, ale očividně poslední rok posiloval; v šedém saku vynikala jeho široká ramena a také si nechal ostříhat vlasy, takže už mu ofina nezakrývala přivřené oči.

Anden se vyhnul jeho pohledu a do tváře mu vystoupal rumělec. Po roce života v Marenii už občas dokázal zahnat vzpomínku na své zostuzení a mohl si užívat každodenního života. Návrat do Žanlungu a mezi členy klanu ho vrátil zpět na počátek vyhnanství a připomněl mu vše, čeho se vzdal.

Anden se opět posadil na lavičku pod stromem. K jeho zděšení za ním přišel Ton. Lott a Heike zůstali na druhé straně nádvoří a sledovali je. „Andene,“ řekl Ton a dotkl se rukama čela v uctivém pozdravu. Odkáslal si. „Rád tě po tak dlouhý době vidím. Vypadáš dobře.“

Anden zdráhavě zvedl hlavu a podíval se bývalému spolužákovi do očí. „Taky tě rád vidím, Ton-žene,“ řekl. Ton přikývl a nervózně si promnul dva nefritové prsteny na levé ruce. Stal se už Prstem klanu, zodpovídal se Rohovi a jeho Pěstem, hlídkoval a chránil území Nezdočných a udržoval lehkou převahu klanu nad Horou. Zdálo se, že Ton přemýšlí, co říct, aby rozptýlil rozpačité mlčení, ale náhle se objevil Maik Tar a rychle se sehnul k Andenovi. „Už můžeš jít za ním.“

Anden vstal, odložil prázdnou lahev na lavičku a následoval Pilírníka do domu. U vchodu do pracovny se zastavil, aby si dopřál ještě chvíli času na přípravu, ale Tar hned nato otevřel dveře a Andenovi nezbylo než vstoupit dovnitř. Tar za ním zavřel a umlčel šum tlumeného hovoru zbývajících hostů na nádvoří.

Pilíř seděl v největším koženém křesle v pracovně. Kaul Hilo byl stejný a zároveň jiný, než když ho Anden viděl naposledy. Stále působil mladistvým dojmem, stále z něj vyzařovalo přidržené charisma, které se mezi přáteli projevovalo jako štedrá vřelost a jako strašlivá hrozba před jeho nepřáteli. I Hilo se však, stejně jako každý, kdo navlékal kabát Pilíře, změnil. Jeho oči a ústa vypadaly strnuleji, pochmurněji, a celkově jednal odměřeněji a rozvázněji než muž, kterého si Anden pamatoval.

Anden se rozhlédl po Šae, ta však v pracovně nebyla. Byla to jediná členka klanu, s níž byl Anden v posledním roce pravidelně ve styku. Doufal, že u setkání bude také. Anden polkl. Přiložil si sepjaté ruce k čelu a hluboce se uklonil. „Kaul-žene,“ řekl. „Přijmi mou upřímnou soustrast v zármutku ze smrti tvého dědečka.“

Ještě nedávno by Hilo býval vstal a bratrance objal, políbil ho na tvář a s úsměvem by ho odvedl k nejbližšímu křeslu. „Andy,“ pokáral by ho Hilo, „takhle se nechovej. Vyndeј si ze zadku tu osinu a sedni si.“

To však Pilíř neudělal. Zůstal sedět a chladně, vyčítavě řekl: „Byl to i tvůj dědeček, Andy, sice ne pokrevní, ale ve všech ostatních ohledech ano. Přijal tě k nám do rodiny.“

„Já jsem na to nezapomněl,“ odvětil Anden tiše.

„Opravdu?“ Hilo si poposedl dopředu a zvedl krabičku espen-ských cigaret z konferenčního stolku. Jednu vyklepal ven a strčil si ji do úst a k Andenovu údivu pak nabídl krabičku i jemu. Anden se posadil a vzal si cigaretu, aniž se Pilíři podíval do očí. Hilo si zapálil, posunul zapalovač přes stůl k Andenovi a pohodlně se usadil.

„Co to děláš se životem, Andy?“ zeptal se tiše, káravě. „Šae mi řekla, že bydlíš v Marenii. Devatenáctiletý kluk, vycvičený jako Zelená kost, a žije na vesnici plný nefrituprostejch rybářů a důchodců.“

Anden sklopil tvář, aby zakryl ruměnec, a zapálil si cigaretu. „Mám tam práci,“ odpověděl. „Je to stabilní zaměstnání a dokážu se tím uživit. Za měsíc už budu mít našetřeno dost na to, abych si mohl sám platit nájem, a přestanu být tvojí mámě na obtíž.“

Hilovy oči náhle zaplanuly hněvem. „A co strážci, co tě hlídají? Pokryje tvoje mzda z obchodu s nábytkem i náklady na ně?“

Prudkost Hilova tónu přiměla Andena ucuknout. „Kaul-žene, klan by na mě neměl brát žádné zvláštní ohledy. Potřebuješ všechny Zelené kosti ve válce s Horou. V Marenii po mně ještě nikdo nešel a jestli to udělají, správně bych to riziko měl nést jen já sám.“

„Nenech se vysmát,“ řekl Hilo. „Zabils Gont Aše. Loni jsi obrátil válku v náš prospěch. Myslíš, že na to Ayt Mada někdy zapomene?“ Hilo si opět poposedl dopředu. „Víš, že se můžeš stát jednou z nejmocnějších Zelených kostí v zemi.“

Anden zamumlal: „Ne, pokud už nikdy nebudu nosit nefrit. Porušila by aišo, kdyby —“

„Ayt si najde způsob, jak aišo obejít, když bude chtít. Na jednoho nefrituprostýho chlapa v rybářský vesnici nemusí posílat Zelený kosti. Tvoje jméno nezašeptala, protože to pro ni zatím nemá žádnéj užitek. Kdoví, možná si myslí, že když ještě chvíli počká, obrátí tě na svoji stranu.“

Anden prudce zvedl hlavu. „Nikdy bych nepřešel k Hoře, ani kdyby na tom závisel můj život. Možná nejsem Zelená kost, ale klan bych kvůli našim nepřátelům nikdy nezahlavil.“

„Řekls to samý i tomu chlapovi, kterej za tebou přišel minulej měsíc?“

Anden neodpověděl, ale ruka držící cigaretu se mírně zachvěla. Nějaký cizí, plešatý muž za ním přišel v supermarketu a řekl se

spikleneckým úsměvem: „Obdivuju, cos udělal, jak jsi odmítl nosit nefrit a stát se jedním z těch zabijáků, další Zelenou kostí. Jsi oči-vidně zásadový mladý muž. I v tomhle městečku lidi vědí, kdo jsi. Kdybys někdy potřeboval pomoc najít práci nebo bydlení, nebo kdybys prostě potřeboval laskavost od přítele, můžeš mi kdykoli zavolat.“ Muž Andenovi podal vizitku s telefonním číslem.

„Šae ho prověřila. Má vazby na Horu,“ řekl Hilo. „Jsou trpěliví, ale už brzo zařídí, aby tě potkaly nějaký nečekaný potíže, a pak možná vytočíš to číslo z vizitky. A když to neuděláš, později přijdou ještě horší potíže.“

Anden si rychle potáhl z cigarety a típl ji. Už konečně pochopil, proč ho pozvali: Pilíř mu sice neodpustil, ale ani nechťel, aby člen jeho rodiny, byť vydeděný, zůstal zranitelný a v pozici, kdy jím může nepřítel manipulovat.

„Andy,“ řekl Hilo, a přestože jeho hlas pořád zněl přísně, objevila se v něm i stopa bolesti, která Andena nakonec přiměla podívat se bratranci do očí. Pilíř udusil cigaretu a přitom nakřivil ústa. „Jsi můj bratr. Kdybys přišel k rozumu, kdybys kdykoli za ten poslední rok požádal, jestli se můžeš vrátit, kdyby sis se mnou promluvil a přiznal, žeš udělal chybu — stejně jako jsem to přiznal i já —, okamžitě bych ti odpustil. Přivítal bych tě zpátky. To je snad jasný, ne? Ale tys nic z toho neudělal. Zůstals daleko od rodiny a promarnils celej rok života.“

„Říkals, že už mě nikdy nechceš vidět,“ zamumlal Anden.

„Kdo neříká zlé věci, když je naštvanej?“ vyštěkl Hilo. „Ponížils sám sebe, zahanbils klan a mě jsi tím urazil.“

V Andenovi se vzedmul vztek a zášť a úplně utlumily jeho provinilost. „Přivítal bys mě, i kdybych odmítl nosit nefrit? Nebo pro tebe mám hodnotu jenom jako Zelená kost?“

„Máš se stát Zelenou kostí,“ řekl Hilo. „Jestli tomu nevěříš, jenom si lžeš do kapsy. Šae si sundala nefrit a odjela pryč. Zkoušela

předstírat, že je někdo jinej, a podívej se, jak to dopadlo. Kdyby to neudělala, možná by všechno dneska bylo jinak. Možná by tady místo mě pořád seděl Lan. Když odmítáš nosit nefrit, jseš jako husa, která nechce jít k vodě.“ Hilo si rozzlobeně povzdechl. „Neríkej mi, že nad tím nepřemejšlíš.“

Přemýšlel nad tím, samozřejmě. Vzpomínka na nefrit, na moc, kterou mu propůjčil, extázi i hrůzu poslední bitvy, při které zabil jednu z nejmocnějších Zelených kostí v Žanlungu, v něm občas vzbuzovala bažení, které bylo svou intenzitou a čirou zvířecí touhou téměř sexuální. Anden bezděčně zabloudil očima k vrchnímu okraji Hilovy košile; jako obvykle měl rozepnuté dva horní knoflíky. Při pohledu na dlouhé řady nefritových piercingů zdobících bratrancovy klíční kosti se Andenovi sevřely vnitřnosti strachem a vzrušením. Pořád toužil být Kaulem.

Ale příznak šílenství a života v neustálé hrůze ze sebe sama bažení stále převyšoval. Kdykoli zvážil možnost, že by si nasadil nefrit, vynořily se temné vzpomínky: matčin nepřítelný křik před smrtí svěděním; den, kdy Anden viděl naposledy naživu Lana — ztrhaného, výbušného, oslabeného nošením příliš velkého množství nefritu a zdrogovaného leskem; a také Anden sám, po souboji s Gontem, když se probral v nemocnici, vyprahlý, horečnatý, pološílený žíznil po nefritu a vraždění.

Zavrtěl hlavou. „Neudělám to, Hilo-žene. Nefrit ze mě udělá zrůdu. Jsem pořád vděčný rodině a oddaný klanu; udělám cokoli, co ode mě budete chtít — ale zeleň nosit nebudu.“

Hilo neodpověděl hned. Anden se neodvážil říct cokoli dalšího, a tak se mezi nimi rozhostilo ticho. Když Pilíř opět promluvil, jeho hlas zněl rezignovaně. Andenovi v té chvíli došlo, že hněv, který v něm předtím zazníval, jen odrážel, jak moc Hilo doufal v jiný výsledek, jak moc si přál, aby nemusel vyřknout to, co vyřknout musel. „Posílám tě do Espenie. Šae už všechno zařídila. Odjíždíš příští týden.“

Anden na něj nevěřičně hleděl. „Do Espenie?“

„Když nechceš být Zelená kost, jseš mi tady k ničemu. V Marenii zůstat nemůžeš. Nebudu tě nechávat hlídat ve dne v noci, abys vyřezával houpací křesla a sbíral mušle na pláži, zatímco se Hora bude rozhoupávat k útoku. Pokud nebudeš nosit nefrit, musíš se svým životem naložit nějak jinak. Pojedeš do Espenie a zařídíš si tam vzdělání.“

„Já jsem ale v Espenii nikdy nebyl,“ namítal Anden.

„Jseš poloviční Espenec. Měl by ses o tý zemi něco dozvědět, naučit se jejich řeč,“ odvětil Hilo. Anden byl tak ohromený, že se nezmohl na slovo. Hilo na jeho cizí původ doposud nijak nepoukázal, nikdy ani nenaznačil, že Andy není pravý Kekonec a právoplatný člen rodiny Kaulů.

Tato náhlá změna mu ublížila možná víc než cokoli jiného, a tak Anden ztratil sebeovládání. „Chceš se mě zbavit,“ vyhrkl. „Vyháníš mě.“

„Zatraceně, Andy,“ zavrčel Hilo, „tak ještě naposledy: Poklekneš a znova mi složíš přísahu jako Pilířovi, nasadíš si nefrit a staneš se Zelenou kostí a součástí týhle rodiny?“

Anden sevřel područky křesla a čelist měl tak pevně zaťatou, že cítil tlak v očních důlcích. Nebyl si jistý, co by řekl, kdyby otevřel ústa, a tak si nedovolil promluvit. Hilo vstal. Přistoupil z boku k Andenovu křeslu a zůstal nad ním stát, páteř měl napjatou a ramena nahrbená mírně dopředu, skoro jako by se chtěl sehnout ke svému bratranci a buď ho obejmout, nebo mu ublížit. Anden cítil, jak se mu do očí hrnou slzy. „Prosím, Hilo-žene,“ zašeptal. „Neposílej mě tam. Já tu zemi, ty lidi nenávidím.“

„Až tam budeš, možná se ti tam zalíbí,“ řekl Hilo. „Nebudeš tam úplně sám. Klan má konexe. Postarají se o tebe, až budeš daleko od domova. Za pár let se před tebou otevrou různé možnosti a pak si o nich spolu promluvíme.“

Napadlo ho, že by mohl odmítnout. Mohl by Hila neposlechnout podruhé a trvat na tom, že zůstane v Marenii. I kdyby tam měl žít jenom nudný rutinní život, alespoň by zůstal na Kekonu, a ne v cizině. Byl si však jistý, že kdyby to udělal, Šae už mu nepomůže. Nadobro by se odřízl od rodiny. Kekonu vládly klany; coby vyděděnec měl opravdu mizivé vyhlídky do budoucna. Když Hilo stál tak blízko něj, Anden cítil okraje jeho nefritové aury a Vnímál neochotné odhodlání za jeho slovy. Hilo se už rozhodl. Byl Pilířem a po Kaul Senově smrti měl také nezpochybnitelné poslední slovo v rodině Kaulů.

Anden vstal a přiložil si sepjaté ruce k čelu. „Jak si přeješ, Kaul-žene.“ Jeho hlas zněl otupěle. Na Hila se znovu podívat neodvážil. Obrátil se a opustil pracovnu.

Omámeně prošel chodbou a uviděl Šae, sedící na velkém schodišti ve vstupní hale. Vypadala zvláště, když tam seděla skoro ve tmě úplně sama, ještě ve formálním oděvu, s rukama objímajícíma kolena. Když ho spatřila, vstala. Na osvětleném nádvoří sklízel personál nesněžené jídlo, odnášel ho do kuchyně a rozebíral stoly. Z příjezdové cesty odjížděla auta. „Andene,“ spustila.

„Říkalas, že si s ním promluvíš,“ vyhrkl Anden dotčeně. „Říkalas, že vymyslíš způsob, jak se budu moct vrátit domů. Ale to s tou Espenií, to byl tvůj nápad, že jo?“

Šae si povzdechla. „Rozhodli jsme se, že to bude nejlepší. Budeš tam v bezpečí, získáš zkušenosti a dovednosti. Espenie je náš největší vojenský a obchodní spojenec; z dlouhodobého hlediska si pobytem a studiem u nich získáš výhodu. Až potom bude dávat smysl, aby ses vrátil domů —“

„A přemýšlelas taky nad tím, co chci já?“ Byl si jistý, že Hilo by mu to neudělal, kdyby na něj Počasnice nenaléhala. „Ty jsi možná odejít chtěla, ale já Kekon opustit nechci. Nezajímá mě Espenie ani espenské vzdělání. Učení mi stejně nikdy moc nešlo,

jenom —“ Jenom nefrit. Co se nefritových disciplín týkalo, byl zázračný student.

Šae se k němu natáhla a položila mu ruku na paži. „Jsi ještě mladý. Zatím nevíš, co všechno na tebe čeká.“

Anden ucukl. „Mrzí mě, že jsem tehdy v tom souboji s Gon-tem neumřel.“

Šae spustila ruku. „To neříkej.“ Odpověděla přísným tónem, ale Andenovi bylo jedno, že ji naštvál. Otočil se a opustil dům. Slyšel, že jeho sestřenice se vydala za ním; udělala pár kroků, pak se zastavila a nechala ho jít.

Slepé uličky

„Tak to je fakt špatná zpráva, do píči,“ řekl Maik Kehn. Správce Hřbitova čekání na Nebeský návrat zbledl jako stěna. Jeho ohryzek se pohnul při ustrašeném polknutí nasucho. „Maik-žene, samozřejmě zařídíme nový pohřeb v ocelové rakvi. Ostatky jsou, zdá se, neporušené, jenom —“

„Oni nepřišli pro mrtvolu,“ zavrčel Maik. „Našli, co chtěli.“ Po-dezření nevzbudil zavražděný hrobník, ale černý pytel na odpadky se dvěma špinavými stejnokroji zaměstnanců hřbitova, který se našel nedaleko těla. Vedlo to k prohlídce posledního hrobu — Kaul Seningtunova —, který hrobník vykopal, a následně k objevení narychlo zapravené stěny a poškozené rakve Kaul Lana.

„Zdvojnásobte počty hlídačů,“ řekl Maik správci, „a nikomu o tom neříkejte. Rozumíte?“ Muž rázně přikyvoval. Roh už neměl důvod mu dál vyhrožovat. Správce určitě nepotřeboval šířit zprávy o tom, že hřbitov díky podplacenému zaměstnanci narušili vykradači hrobů. Správce se úzkostlivě tahal za ušní lalůček, snad aby odvrátil smůlu, snad i přemýšlel, že si ucho uřízne a pošle ho Kaul Hilovi, aby odvrátil Pilířův hněv. Kehn si v duchu poznamenal, že musí zvýšit zabezpečení Vdovského parku i ze strany klanu. Potom vyřídil dva telefonáty.

Jako první zavolal svojí přítelkyni, aby jí oznámil, že se dnes neuvidí, protože bude zaneprázdněný klanovými záležitostmi. Lina přijala tu zprávu s nadhledem. Byla to laskavá a pragmatická žena, obvykle krásná, měla křivky, jaké se Kehnovi líbily, a především to nebyla Zelená kost. Práce Roha Nezdolných zabírala Kehnovi většinu dne; takže nepotřeboval mít nefrit i v ložnici. Dobře viděl, jak vyhořely Tarovy vztahy. Kehn se s přítelkyní seznámil prostřednictvím své sestry Wen. Lina pracovala jako učitelka na Žanlungské metropolitní univerzitě a pocházela z početné rodiny; měla vlastní život, kariéru i přátele, malé neteře a synovce, kteří ji dostatečně zaměstnávali, a tak jí nevadilo, že Roh má na prvním místě vždy klan.

„Zvládneš přijít na oslavu babiččiny osmdesátin v pětiden?“ zeptala se ho Lina po telefonu. „Moji rodiče by měli velikou radost, kdyby se tam objevil Roh.“

Kehn se občas bavil tím, jak ho teď lidé zvou na všechny možné akce a považují jeho přítomnost za projev přízně klanu a prestiže. V dětství ho nikdo zpravidla nikam nezval, protože nechtěli být spojení s pošpiněným jménem Maiků. Vzestup rodiny Maiků představoval v klanu Nezdolných něco na způsob pohádky, vyvolával obdiv, závist a také rostoucí množství společenských závazků. „Možná,“ řekl vyhýbavě.

Jako druhému zavolal Kehn svému bratrovi.

Tar dlouho a hlasitě nadával a pak řekl: „Nejlepší bude, když mu to oznámíme společně.“

Kehn souhlasil; už nad tím, jak co nejlépe ohlásit špatné zprávy šéfovi, přemýšlel. Hilo-žen očekával, že mu všechny důležité věci budou říkat bez prodlení; ale také neměl rád, když ho jen informovali o problémech, aniž dodali, co se dělá pro jejich řešení. Jinak by se totiž mohl rozhodnout zasáhnout a vyřešit problém sám. Přestože Kehn oceňoval, že se Pilř nadále podílí na vedení vojenské větve klanu, bylo by nemožné vést ostatní jako Roh,

kdyby jeho vlastní Pěsti chodily za Hilem jako dříve. Kehn začal v posledním roce pracovat na tom, aby Pilíře do role Roha zapojoval co nejméně.

Takže odpoledne toho dne zahájil konverzaci dobrou zprávou. „Už jsem rozřadil nové Prsty, které k nám přišly letos z akademie,“ řekl Kehn. „Většinu jsem umístil do Přístaviště a Podpaží, kde hrozí větší nebezpečí, že Hora něco zkusí. A taky do Rumiště a Výhně, kde se objevují problémy s pašováním a překupnictvím lesku. Asi polovinu z toho početného loňského ročníku jsem povýšil na třetí nebo druhou úroveň.“

Hilo přikyvoval a vyptával se na podrobnosti, ale neusmál se. Od Kaul Senova pohřbu měl Pilír mizernou náladu. Možná ho odchod starého pána trápil víc, než dával najevo. Nebo mu možná Kehnova zmínka o absolventech akademie připomněla jeho bratrance Andena, kterého nechal poslat pryč.

Poté co ještě chvíli mluvili o dalších záležitostech klanu, Kehn a Tar si vyměnili pohled. Tar pokynul číšníkovi, aby jim dolil vodu. Hilo snědl poslední krupavou sépiovou kuličku a pak se netrpělivě zadíval na bratry Maikovy. „Přestaňte se chovat jak nervózní školačky a vysypte to. Co jste mi neřekli?“

Kehn vysvětlil, že někdo vykradl hrob rodiny Kaulů. Obvykle dokázal zachovat chladnou hlavu a mluvit nevzrušeně i ve špatných situacích, takže bylo lepší, aby mluvil on a ne Tar, i když věc stejně bude nakonec řešit jeho bratr. Zatímco Kehn mluvil, Hilo se znepokojivě ztišil a ztuhl. Trojice seděla v soukromém boxu v restauraci Dvojí štěstěna uprostřed prvodnového odpoledne, takže je nikdo nemohl zaslechnout, ale Kehn se i přesto rozhlížel, pro případ, že by v místnosti mohly být další Zelené kosti, které by Vnímaly Pilířovu auru, žhavou a prskající jako rozpálený tuk.

„Už jsem nasadil lidi kolem Vdovského parku,“ řekl Kehn. „Vyslýcháme každého, kdo znal toho zabitého hrobníka, a už jsme

kontaktovali i naše informátory — nevědí nic konkrétního, jenom jim říkáme, ať jsou na pozoru. Možná si Lan-ženův nefrit chce nárokovat někdo z Hory.“

„Nevěřím, že to byla Hora,“ vložil se do hovoru Tar. „Která Zele-ná kost by se snížila tak hluboko? Nebo byla tak neopatrná a hloupá, aby nechala mrtvolu a použitý převleky skoro na očích?“ Z misky uprostřed stolu si vzal pár pražených oříšků. „Pokud si s námi chce Hora zase něco začít, existuje asi tisíc způsobů, jak to můžou udělat. Ayt je prohnaná svině a těžko říct, co je zač Nau, ale nefritu mrtvý-ho chlapa by se nedotkli.“

Pilíř se pořád nepohnul ani nepromluvil. Kehn řekl: „Ať už to ukradl kdokoli, jestli se pokusí dostat takový množství nefritu na černej trh, dozvíme se o tom.“

Hilo konečně promluvil. Jeho hlas byl zpočátku mrazivě jemný. „O tom, že Lan je pohřbený se zelení, věděli jen Kaulové a Mai-kové. A pak ten zsranej podvraták, kterej ho přepadl a zabil. Nějakej pohunek, bezvýznamnej chudák?“ Pilíř poslední slova zakřičel a praštil do stolu, až nadskočily talíře. Jeho aura se roz-bouřila tak prudce, že oba bratři Maikové pocítili potřebu odsu-nout se od stolu dál. „Mysleli jsme, že už dávno zdrhnul z města nebo že ho zabila Hora, ale místo toho je pořád naživu. A má Lanův nefrit.“

Maikové mlčeli. Tar se neodvažoval podívat Pilíři do očí. Hilo rok předtím svého Pilírníka pověřil, aby našel majitele druhého samopalů, který zůstal na místě Lanovy vraždy. Tar splnil téměř všechny ostatní úkoly, které mu Hilo uložil, nemilosrdně vymý-til desítky informátorů Hory a onefritovaných zločinců z území Nezdočných — ale stále zbývala jedna klanová záležitost, v níž doposud nebylo učiněno spravedlnosti zadost.

„Tohle Hora nemohla udělat.“ Hilo své švagry zpražil pohle-dem. „Ale poslali na Lana vrahy a někdo v tom klanu ví, kdo je

ten zloděj. Je jedno, přes koho půjdete — najděte toho hajzla. A pak mi řekněte.“

Maik Tar se opět naplno pustil do Pilířova úkolu. V tu noc, kdy byl Lan zavražděn, byly na molu nalezeny dva samopaly a tělo jednoho mladíka. Po zdlouhavém pátrání se Tarovi před několika měsíci podařilo mrtvolu identifikovat — byl to člen gangu z Přístaviště, vedeného informátorem Hory jménem Mudt Žindonon. Přezivší vrah byl téměř jistě členem stejné party. Problém byl v tom, že Mudt Žin byl po smrti; Tar ho zabil už před rokem.

Někdo z Hory Mudt Žinovi však dodával nefrit, lesk a informace, díky kterým mohl provozovat svůj zločinecký podnik na území Nezdolných. Než Mudt umřel, popsal určitou Zelenou kost, jejíž jméno neznal. Muž jistě patřil ke Gont Ašovým lidem, a k těm se Tar mohl dostat jen těžko, ale vzhledem k Hilo-ženovu obnovenému zájmu se vrátil k původnímu vyšetřování. Hilo mu přidělil další dva muže, takže měl přímo pod sebou celkem čtyři Prsty a přes svého bratra i přístup k širší síti špehů ve službách klanu Nezdolných. Do pátrání zapojil úplně všechny.

Původně měl Tar o svém oddělení od Rohovy větve klanu pochybnosti, ale teď už to dokázal docenit. Náplň práce Pilířníka tvořila zčásti rutina a administrativa, ale vše ostatní byly utajené operace, životně důležité pro klan. Tar byl rád, že není v roli svého bratra a nemusí vést stovky členů klanu s obavou, že se Hilovi nikdy nevyrovná. Jeho nynější úloha mu vyhovovala mnohem víc. Nemusel se zabývat stupni klanové hierarchie ani jednat s Lucerníky nebo veřejností; zodpovídal se pouze Pilíři a měl jeho bezmeznou důvěru.

Přepadnout — a navíc zajmout — Zelenou kost na jejím vlastním území nebylo nic snadného. Tar operaci naplánoval do nejmenších podrobností. Cílem přepadení byla Pěst Hory nižší šarže, muž jménem Seko, jehož postarší matka bydlela ve čtvrti Souzemí. Brzy zrána ve čtvrtoden Sekovi zatelefonovali a oznámili, že jeho matka zkolabovala na cestě do obchodu a byla převezena do Žanlungské všeobecné nemocnice v Chrámové čtvrti. Seko okamžitě vyrazil.

Na křižovatce mezi Kladívkem a Podpažím na něj čekaly stavební zátarasy. Za jeho vůz se připojila dvě auta a znemožnila mu útěk. Kdyby se muž tolik nestrachoval, možná by Vnímal blížící se útočníky; ti ho však zaskočili nepřipraveného. Střelci v prvním voze mu prostříleli pneumatiky a rozbili zadní sklo. Seko se rozlíceně vyřítil z auta, rozběhl se k zátarasu a hodlal ho přeskočit s Lehkostí; Tar to však předvídal a nechal na místě dvě Zelené kosti Nezdolných, které vynikaly v Odrážení. Společně Seka zasáhli tlakovou vlnou ještě ve výskoku a mrštili jím o asfalt jako hadrovou panenkou. Pěst pak jen omráčeně ležela na místě, protože veškerou energii vyčerpala na Zocelení proti nárazu. Z přihrádky v autě si svou zbraň nevzal a ani u sebe neměl měsíční čepel. Byl ozbrojený pouze dráповým nožem. Než ho stihl tasit, Tarovi muži ho zaklekli Silou a zbraň mu vytrhli. Svázali mu ruce i nohy, dali mu roubík a hodili ho do kufru jednoho z vozů.

Tara potěšilo, jak hladce všechno proběhlo. Celý únos netrval ani pět minut. Kehnovy hlídky okamžitě silnici uklidily, nedošlo tak k žádné újmě na majetku ani zdraví civilistů; způsobili jen drobné nepříjemnosti kvůli krátkému uzavření provozu. Obyvatelé Žanlungu byli na občasné klanové násilí zvyklí, ale loňská brutální pouliční válka už vyčerpala jejich trpělivost. Pilíř si tak nemohl dovolit ztratit ani špetku dobré vůle veřejnosti.

Tar byl v pokušení zastavit u telefonní budky a ohlásit Hiloženovi dobrou zprávu, ale usoudil, že by to bylo předčasné. Rozhodl

se počkat, až bude mít zásadnější informace. Kromě toho potřeboval dojet na místo ještě před začátkem dopravní špičky; ulice se už totiž začínaly plnit kurýry na kolech a dodávkami. Po menších silničkách zajel hluboko do čtvrti Rumiště. V zadní části auta se ozývaly tlumené rány a bouchání, ale to ho nijak netrápilo. Kufr byl vyztužený takovou vrstvou oceli, že by ho i dvakrát větší chlap než Seko nanejdě mírně promáčkł. Podle očekávání hluk po chvíli ustal a z kufru vycházel jen splašený tlukot srdce a bodavě intenzivní zoufalství, zachytitelné pouze Vnímáním.

Vězně odvezli do starého nočního klubu, který vznikl před padesáti lety a sloužil původně jako protiletecký kryt, ale posledních pár měsíců byl prázdný a měl být zbourán a nahrazen bytovým domem. Muži nasadili Sekovi na zápěstí okovy a přivázali je k provazu upevněnému na stropním nosníku. Visel tak s pažemi nad hlavou a špičkami bot se sotva dotýkal podlahy. Tar si muže přeměřil pohledem. Seko měl tmavé oblečení, nefritové pecky v uších a nefritový kroužek v nose. Nosil krátkou, úhledně zastřiženou koží bradku a jeho obličej působil arogantním dojmem; dokonce i v tak bezvýhodné situaci se povýšenecky šklebil.

„Takže ty asi budeš Maik Tar,“ řekl Seko. „Kaul Hilův ohař.“

Tar nato vytrhl Sekovi z nosu kroužek a z uší pecky a mužův úsměšek rázem zmizel. Zařval bolestí. Tar pokynul svým Prstům, aby se postavily ke dveřím, a pak zlomil na každé straně Sekova hrudníku nejmenší žebro. „Jestlis o mě už slyšel, tak víš, že se teprve rozehrívám.“

„Kde je moje máma?“ zasípal Seko úplně změněným hlasem. „Je v pořádku?“

„Samozřejmě,“ řekl Tar. „Nejspíš se zrovna vrací z obchodu. Za co nás máš? Myslíš, že jsme zvířata? Nezdolní aišo neporušujou. Neděláme si z nefrituprostejch lidí loutky a nástroje.“ Plivl Sekovi k nohám. „Musí se nechat, že od tebe bylo chytrý tajit své jméno

a žes šikovně zametal stopy na území Nezdolnejch. Takže mi chvíli trvalo, než jsem tě dostal. Všechny tvoje krysičky už jsem vyšťoural, ale ty mi teď pomůžeš najít zbytek.“

„Zabiješ mě, ať řeknu cokoli,“ podotkl Seko.

Tar pokrčil rameny. „Jasně, ale nechtěl bys raději umřít rychle a ušetřit své mámě trápení? Nechceš tady viset celý dny, a ještě si k tomu procházet nefritovým abstákem. Já bych to osobně vidět nechtěl. Přece jenom nejseš jeden z těch závisláků na lesku, co si držíš na vodítku; jseš Zelená kost Hory — takže máš snad trochu sebeúcty, ne?“

Seko svěsil hlavu mezi ztuhlé lopatky. Přikývl.

„Dobře. Takže si teď rozumíme, ty zasraná píčo.“ Tar si v dlani poválel mužův nefrit. „Víš, jde tady o jednu věc. Hora pořád nezapltila za Kaul Lana. Někdo dal dvěma zabijákům informace o jeho zvycích, vybavil je Fullertonama a poslal do Božského šeríku. Hodně jsem se vyptával kolem a podle všeho jsi to byl ty.“

Seko po chvíli opět přikývl, aniž zvedl hlavu. Tar potlačil nadšení a zeptal se: „Pracovali pro Mudt Žina, že jo?“

„Byl to pár grázlů, který přepadali nákladáky s luxusními kabelkami a podobnejma hovadinama,“ řekl Seko. „Prostě dvě děcka s nefritovou horečkou. Nenapadlo nás, že na to mají.“

„Jak se jmenovali?“

„Jak to mám kurva vědět?“ řekl Seko. „Nepamatuju si jejich jména.“

Takovou odpověď Tar slyšet nechtěl. Měl neblahé tušení, že Seko říká pravdu, ale zlomil mu další dvě žebra a dodal: „Potřebuju toho vědět víc, ty blbej kozomrde. Nebo si ještě rozmyslím svůj rozhodnutí předat tě bohům vcelku.“ Seko bezvládně visel, mělce dýchal pootevřenými ústy a pomalu se otáčel na provaze. Tar vyšel ven a nechal muže o samotě ve tmě, aby mu dal čas zapátrat v paměti. Lidé se totiž občas po dobré delší úvaze rozpomenuli.

Jelikož zatím neposnídal, zašel si do pekárny na rohu a koupil si sáček kulatých koláčů s ořechovou náplní a krabici slazeného mléka. Rumiště bylo především průmyslová čtvrť plná cihlových nebo šedých betonových staveb, nepříliš vzhledná, ale představovala důležitou výspu Nezdolných. Nad dveřmi a ve výlohách podniků visely bílé lucerny, a když lidé na ulici spatřili nefrit na Tarových prstech a krku, uctivě se klaněli. Tar se vrátil do budovy a podělil se o jídlo s dvěma svými Prsty, Dounem a Tjinem. Pilířník v klanu tradičně zastával jen administrativní roli a nevelel žádným Pěstem ani Prstům, ale Kaul Hilo se po vypuknutí války rozhodl pozici pozměnit. Původně pověřil Tara a jeho muže vyhledáváním a likvidací nepřátelských agentů na území Nezdolných a potom jeho malý tým využíval k jakýmkoli zvláštním misím, které by jinak zatížily Roha. Aby nedocházelo k žádným zmatkům mezi ním a Kehnovou větví klanu, Tar chtěl Pilíři navrhnout, aby se jeho lidem říkalo jinak než Prsty, ale zatím ho nenapadl vhodný název.

Zrovna si do dlaně vyklopil poslední drobký koláčů, když Vnímáním náhle zachytil nepříjemný, špatný pocit. Tar poplašeně ztuhl a rozhlížel se, dokud si neuvědomil, že to, co cítí, vychází zevnitř budovy — překotné bušení srdce, oslepující bolest, exploze strachu a vítězství. Tar rozrazil kovové dveře a udiveně sledoval, jak sebou Seko cuká a prská, jak se mu krev z krku rozlévá po černé košili. Tar vytáhl drákový nůž a přeřízl provaz, na němž byla Pěst zavěšená; muž se zhroutil jako pytel brambor, ústy instinktivně zalapal po dechu, ale oči měl rozzářené opovržením. Tar se nad ním sklonil a chrtil jednu nadávku za druhou. Cítil, jak z vězně vyprchává život jako moře při odlivu. Pokusil se nasměrovat svou vlastní energii do mužovy rány a zacelit ji, ale Napojování nikdy nebylo jeho nejsilnější disciplínou, takže do pár vteřin byl Seko mrtvý. V zakrvácených rukou, stále spoutaných okovy, svíral drobný plochý nožík.

Tar si příliš pozdě uvědomil, jakou udělal chybu. Připravil toho muže o drápový nůž i nefrit a považoval ho za bezmocného. Pěst Hory však předvedla nesmírné odhodlání a s vypětím sil dokázala zvednout nohy k dlaním a vytáhnout čepel ukrytou v jedné z bot. Pak se přitáhl na okovech a podřízl si hrdlo.

Tar v zuřivém vzteku kopal do těla a dupal na něj. Když se uklidnil, nemohl popřít, že ho muž ohromil. Válečník přišel o svůj nefrit, a přesto přelstil své nepřátele a sám rozhodl o své smrti; Sekova matka by měla být hrdá na to, jak zelený byl její syn.

To však nic neměnilo na tom, že Tar — ponížený a rozčarovaný — skončil ve slepé uličce a nijak se nepřiblížil nalezení vraha a ukradeného nefritu.

Kehn se k celé situaci jako obvykle postavil stoičtěji a vyrovnaněji. „Prostě musíme počkat, až se zase objeví,“ řekl do telefonu. „Vypadá to, že tenhle zloděj je zvyklý kluk s bezbožným množstvím kradený zeleně. S takovou hromadou nefritu se nikdo nevydrží schovávat dlouho.“

Bratrovo pragmatické zhodnocení Tara uklidnilo, ale jen na krátkou dobu; týden nato se Hora vplížila do Hrotu a při odplatě za Seka zabila jednoho z Kehnových mužů a Tjina poslala na dva týdny do nemocnice. Při střelbě navíc došlo ke zničení výlohy obchodu a kvůli širokým Odražením utrpěli poranění dva civilisté, a incident tak skončil na titulní stránce novin. Pod titulkem „Konec klanového násilí v nedohlednu“ byla otištěná fotografie zabitě Zelené kosti Nezdočných v kaluži krve před rozbitou výlohou Jollova koloniálu.

5

Každá výhoda dobrá

„To musí být nějaké nedorozumění, Kaul-žen,“ řekl pan Enke.

Podsaditý prošedivělý Lucerník se nespokojeně mračil, a přestože se se Šae snažil mluvit uctivým tónem, v očích pod huňatým obočím jen těžko skrýval rozhořčení. „Moje společnost je předním developerem komerčních nemovitostí v Žanlungu už více než deset let. Lucerníkem Nezdolných jsem už pětadvacet let a moje rodina vždy řádně a včas platí klanový příspěvek. Dva z mých synů jsou Zelené kosti; jeden je Pěst a následoval vašeho bratra, když byl ještě Rohem, a teď se zodpovídá přímo Maik Kehnovi. Jak je možné, že tuto zakázku dostala menší firma, která s klanem nemá téměř žádné vazby a není ani plně kekonská?“

„Ta druhá společnost ve své nabídce uvedla nižší cenu,“ odpověděla Šae z druhé strany stolu. „Klan si váží loajality a přátelství našich dlouholetých Lucerníků, ale zakázka byla udělena na základě zásluh.“

Pan Enke nevěřicně vyprskl. Šae cítila, jak se Hami Tumašon a Woon Papidonwa při jejích slovech rozpačitě ošívají. „Nevím, co podle vás znamenají *zásluhy*, Kaul-žen,“ řekl pan Enke rozzlobeně, „ale zeptám se vás takto: K čemu je klan, pokud nehledí na zájmy svých nejvěrnějších členů? Cožpak se přátelství klanu Nezdolných

dá tak snadno zlomit nevěrohodnými čísly na kousku papíru? Cožpak už nejsme Kekonci, ale Espenci, kteří se prodávají tomu, kdo nabízí nejnižší cenu?“

„Pokud Počasnice dovolí,“ promluvil Hami bez vyzvání, ale s očividným úmyslem zachránit situaci, „snad bychom se mohli nějak dohodnout.“ Šae sevřela rty, ale přikývla a Hami pokračoval: „Pane Enke, klan musí dbát na zájmy svých Lucerníků, ale také na zájmy státu. Na tom se jistě shodneme. Menší podniky by měly dostat příležitost dokázat, co umí, a zahraniční investice představují přínos pro národní hospodářství. To však neznamená, že si vaši věrnosti Nezdolní neváží. Po pravdě doufáme, že vaše firma bude dál růst díky investicím do vybavení a personálu. Pokud s tím bude Počasnice souhlasit, můžeme vyjednat snížení příspěvků klanu, abychom vás v tomto úsilí podpořili.“

Hami se zadíval na Šae, která strnule naklonila hlavu. „To zní rozumně.“

Pan Enke se netvářil příliš spokojeně, ale po zamýšlené odmlce zabručel: „Dobrá. V klan pod vedením Pochodně — kéž ho bohové poznají — věřím příliš dlouho na to, abychom se kvůli této nešťastné příhodě rozbratřili.“ Podle toho, jak se díval na Šae, bylo zřejmé, že úplně stejným způsobem nedůvěřuje jí. „Využijeme snížení příspěvku a příště se budeme snažit předložit přesvědčivější nabídku.“

Když Woon za odcházejícím Lucerníkem zavřel dveře, Šae se obrátila k Hamimu a řekla: „Proč jste mluvil bez mého vyzvání? Nabídl jste mu hodně, a moc brzy.“

„Jmenovala jste mě Vrchním Zdaronošem, abych hovořil otevřeně,“ odvětil Hami nevrle, vstal a šel ke dveřím. „A to přesně teď dělám. Situaci jste nevyřešila dobře. Rodina Enkeů je jedna z nejstarších a nejvlivnějších v klanu. I kdybyste pro svá rozhodnutí měla dobré důvody, cítili se kvůli vám znevážení.“ Odmlčel se a pak

promluvil přes rameno. „Kaul-žen, právě teď potřebujete podporu Lucerníků víc než sto milionů ušetřených dienů.“ Hami opustil Šaeinu kancelář a vpustil dovnitř krátce hluk zvenčí — zvonění telefonů a klapání psacích strojů z kóji na druhé straně chodby — a pak se dveře zavřely a mužova hrdá nefritová aura postupně slábla.

Šae se svalila do křesla. Hami měl pravdu. Její defenzivní reakce na Enkeho slova a chladné řeči o zásluhách nezafungovaly a přiměly Vrchního Zdaronoše zasáhnout a nabídnout řešení dříve než ona. Vyzněla jako naivní mladá žena příliš ovlivněná svým zahranickým vzděláním, nikoli jako zkušená Počasnice klanu Zelených kostí. Financím rozuměla, strategii a politice se učila, ale vedení klanu znamenalo spravovat nejen rozsáhlou síť podniků Nezdolných, ale také zvládat zdánlivě neslučitelné zájmy a očekávání lidí v nich. „Co jsem měla dělat?“ zeptala se Šae nahlas a neuniklo jí, jak rozčileně zní.

Woon na změnu jejího tónu nijak nezareagoval. V posledním roce spolu blízce spolupracovali příliš často a dlouho do noci, takže s ním nejednala s profesionální odměřeností, jakou projevovala před Hamim a všemi ostatními v mrakodrapu na Lodní ulici. Stín Počasnice se zadíval na své složené ruce a odkašlal si. „Můžu říct jen to, co by podle mě udělal Lan-žen. Zavolal by si pana Enkeho do kanceláře a z ohledu na jeho postavení v klanu by mu dal možnost dorovnat nižší nabídku. Pokud by to Lucerník neudělal, pak by mu vysvětlil, že musí bohužel kontrakt zadat jinému developerovi, ale zeptal by se, co může klan udělat pro to, aby jeho podnik byl konkurenceschopnější.“

Šae se sklesle zadívala ven z deštěm zkrápěných oken. Posledních šest týdnů oplakávala svého dědečka a na chvíli téměř zapomněla, jak moc jí chybí Lan.

Woon se předklonil v křesle a lokty si opřel o kolena. „Klan je velká stará loď — mocná, ale těžko ovladatelná, Šae-žen. Víím, že

chceš zavádět změny a vylepšení, ale měla bys to dělat opatrně. V dobách nejistoty se lidé potřebují spolehnout, že věci se budou dělat tak, jak čekají. Budou mluvit o tom, jak jsi ukřivdila rodině Enkeových. Ještě doteď se mluví o tom, jak jsi ukřivdila Kowi Donovi.“

„Nebudu svůj úřad řídit na základě kamarádčkování jako Doru,“ odpověděla Šae už mírně popuzeně. „Kowi Dona jsme nemohli přijmout jako Zdaronoše jen proto, že je synem radního. Neměl potřebné kvalifikace.“

Woon sklonil bradu. „Ty v tomhle křesle sedíš, protože jsi Kaul.“

Řekl to bez jakékoli zášti, ale Šae sebou při takové konfrontaci s pravdou trhla. Byla si moc dobře vědoma, že má před sebou ještě dlouhou cestu, než si na Lodní ulici zjedná úctu. Klan Ioni jen o vlásek unikl úplnému zániku, a přestože pouliční válka se ustálila v mrtvém bodě, Hora stále byla větším klanem v silnější finanční pozici. Nezdolní měli navrch v některých odvětvích, například v realitách a stavebnictví, ale rozmach v oblasti bydlení a infrastruktury v desetiletích po válce mnoha národů zpomalil; oproti tomu několik dalších odvětví, kde se více dařilo Hoře, například výroba, maloobchod a doprava, pokračovalo ve zdravém růstu. Nezdolní museli rozšiřovat svou činnost agresivněji, pokud chtěli v dlouhodobém horizontu uspět, a každé Šaeino rozhodnutí v roli Počasnice mohlo situaci klanu oproti nepřítelům zhoršit nebo zlepšit. Její ramena i hlas povadly. „Potřebujeme každou výhodu, byť sebemenší,“ podotkla. „Na tom stojí všechna moje rozhodnutí, i když některá z nich můžou pár lidí rozčlít.“

„Důvěra je taky výhoda,“ řekl Woon.

„Myslíš, že mi klan nedůvěřuje?“

„Jsi nesmírně pracovitá a chytrá, Šae-žen, to vidí každý.“ Woon ta slova pronesl s překvapivou razancí; obvykle se vyjadřoval velmi mírně. „A jsi Kaul. Klan ti v těchto ohledech důvěřuje. Ale

Lucerníci jsou klanu věrní kvůli tomu, co pro ně může udělat, a ty poslední dobou dveře spíš zavíráš než otevíráš.“

Šae nějakou dobu mlčela. Nad Žanlungem visela hustá mračená obtěžkaná jarním deštěm a obloha a moře v dále nesly stejný nerozeznatelný odstín šedomodré. „Jsem vděčná, že tě mám, Papi-žene.“ Myslela to vážně. Kdyby Lan nezemřel, na místě Počasníka by býval seděl Woon. Přesto se ale neúnavně ponořil do role Stína Počasnice, jejího vedoucího štábu, a nikdy nedal najevo zahořklost a nestěžoval si. Woon nebyl nijak mimořádně prohnáný ani chytří, ani neoplýval průbojností, ale stejně jako Lan se zdál být vyrobený z pevného, spolehlivého materiálu, a tak Šae chápala, proč byl dlouholetým přítelem a rádcem jejího bratra. Položila mu ruku na rameno. „Byl to dlouhý den. Jdi domů, nemusíš na mě čekat.“

Woon vstal a nechal ze sebe sklouznout Šaeinu ruku. Ucítla, jak se jeho nefritová aura vzdmula náhlou, potlačovanou emocí. „Já mám taky práci,“ řekl. „Pracuj, jak dlouho budeš potřebovat, Kaul-žen. Odvezu tě pak domů jako obvykle.“ Bývalý Pilířník nechal Lana samotného ten den, kdy ho zavraždili. Za celou dobu své kariéry Stína nešel domů dřív ani jedinkrát.

Když Woon opustil kancelář, Šae se ještě pár hodin věnovala papírování. Světla v centru Žanlungu se pozvolna rozsvítila a proměnila mrakodrapy ve světelné sloupy. Šae se zadívala na svůj odraz v tmavnoucích okenních tabulích. V té chvíli zazvonil telefon. „Kaul-žen,“ ozval se mírně nosový hlas Ree Turahua, „jsem rád, že jsem tě ještě zastihl v kanceláři. Doufal jsem, že bychom si mohli upřímně promluvit jako Počasník s Počasnicí.“

Šae odložila zprávu, kterou do té chvíle četla. Odsunula se od stolu a napjala přitom telefonní kabel. „Ree-žene,“ pozdravila klidným, nevzrušeným hlasem. „Co bys rád prodiskutoval?“

„Příští měsíc se má konečně sejít představenstvo Kekonské nefritové unie a hlasovat o obnovení národní těžby nefritu,“ řekl